

คุณกดติดตาม

#ก้นข้าว
กับ
ลุงโจ หรือ
ยัง

คำนำ

ทุกคนมีรสชาติที่ชอบแตกต่างกันไป แต่ไม่ว่าใครจะชอบรสเผ็ด หวาน เค็ม เปรี้ยว ในท้ายที่สุดก็จะมีอร่อยและจบมือน้อยอย่างมีความสุขไม่ต่างกัน เหมือนกับ 'คุณกตติดตาม #กินข้าวกับลุงโจ หรือยัง' ที่จะมอบเรื่องราวอร่อยให้กับผู้อ่าน แม้จะถูกปรุงแต่งด้วยรสชาติที่แตกต่าง

ผลงานเรื่องใหม่ล่าสุดของคุณ Karnsaii เล่าถึง 'นุ่น' เด็กหนุ่มที่ถูกเลี้ยงดู โดยคู่รักชายรักชายซึ่งมักจะถูกสังคมตั้งคำถามว่าครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์แบบจะทำให้เด็กคนหนึ่งมีความสุขได้จริงหรือ ในขณะที่ 'คีน' เติบโตมาในครอบครัวที่ถูกต้องตามอุดมคติ ทั้งที่ควรมีความสุขอย่างเด็กทั่วไปแต่กลับไม่เป็นเช่นนั้น กระทั่งวันหนึ่งเด็กสองคนที่แตกต่างได้มาพบกัน จากเพื่อนร่วมห้องที่ไม่สนิท รู้ตัวอีกทีก็ไม่สามารถละสายตาจากกันได้แล้ว ตั้งแต่นั้นมามีมิตรภาพและความรักก็ค่อยๆ ถักทอขึ้นทีละน้อย

เรื่องราวของพวกเขาจะกลมกล่อมขนาดไหน มาร่วมกดไลค์ กดแชร์ และกดติดตาม #กินข้าวกับลุงโจ กันนะคะ หวังใจเป็นอย่างยิ่งว่านิยายเล่มนี้จะเป็นหนึ่งในรสชาติโปรดของทุกคน

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่แตกต่างจากจินตนาการของฟุซึยุน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหามีการกล่าวถึงความรุนแรง และการตายของสัตว์

ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อทางจิตใจ

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป

โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

เมนูที่ 1

"ครูคงต้องเชิญผู้ปกครองของเธามาพบนะ 'นายทาวด์' "

น้ำเสียงราบเรียบของอาจารย์วัยกลางคนดังขึ้นพร้อมกับที่อีกฝ่ายขยับแว่นสายตาหрімองผมตลอดแว่น ก่อนจะส่ายหน้าไปมา ดูออกว่า 'ผอ. สายหยุด' คงจะไม่สบอารมณ์สักเท่าไร ส่วนผมนะเหรอได้แต่นั่งยิ้มเหยแล้วเงยหน้ามองไปเบื้องหน้า เห็นหน้าครูประจำชั้นจอมเอี้ยบกำลังถลิ่งตาใส่กัน ส่วนข้างๆ นั้นเป็นครูนาฏศิลป์ที่ถอนหายใจเอือกใหญ่ แววดาแสดงออกว่าเห็นใจผมไม่น้อย ส่วนคนที่ถูกยักยัดสะกิดบ่าสะกิดไหล่กันไม่เล็กนี่คือ 'เฟย์' และ 'บ๊วย' เพื่อนสนิทผู้ร่วมชะตากรรมของผม

"เธอได้ยินที่ครูพูดมั๊ยทาวด์"

"ครับ"

ผอ. มองหน้า 'ครูเม' ด้วยสายตาดูแคลนเล็กๆ แล้วจึงเหลือบมองมาที่ผมราวกับเจอตัวปัญหาที่ไม่ปาน

เฮ้อ จะทำอะไรได้ละ เมื่อนึกถึงเหตุการณ์ก่อนหน้านี้ที่ผมเป็นสาเหตุให้เกิดเรื่องวุ่นวายที่ห้องเรียนนาฏศิลป์ ส่วนมันมีเหตุการณ์อะไรนะเหรอ

สองชั่วโมงก่อนหน้านี้

ผมยืนกำดอกไม้ในมือจนแน่น แล้วจับจ้องไปเบื้องหน้าซึ่งเป็นประตูไม้

โดยลึนอย่างใจจดใจจ่อให้คนที่รอคอยผลักบานประตูนั้นเข้ามา ผมถอนหายใจอีกครั้งเพื่อระงับความตื่นเต้น ก่อนจะมองไปรอบๆ ห้องนาฏศิลป์ โชคดีว่าคาบสุดท้ายเป็นวิชานาฏศิลป์ที่ต้องซ้อมรำเพื่อสอบให้ผ่าน ดังนั้นเพื่อนๆ ส่วนใหญ่จึงแยกย้ายกันไปซ้อมในที่เงียบๆ ไม่ก็ไปรอที่หน้าห้องดนตรีไทยข้างๆ เพื่อรอเรียกเข้าไปสอบที่ห้องนั้นที่ละกลุ่ม

'ปีสุดท้ายแล้วนะเว้ย มึงไม่คิดจะสรวลฮาพรักเลยรี้ง คอยทำดีอยู่ห่างๆ แบบนี้ ผู้หญิงเขาไม่รู้หรอกนะ อีกอย่างกูได้ยินว่าไฉ่หน้าหล่อๆ ห้องห้ำ มันเล็งๆ จะจีบสาวมึงอยู่นะ'

แรงยุของเพื่อนสนิททำให้ผมปลุกปลอบตัวเองอยู่พักใหญ่ ก่อนจะรวบรวมความกล้ามาวันนี้

เสียงไม้เสียดสีกันก่อนที่ประตูบานนั้นจะถูกผลักเข้ามา ก่อนจะปรากฏร่างของใครคนหนึ่ง นั่นทำให้ใบหน้าที่เป็นรอยยิ้มของผมหุบจับ รีบซ่อนดอกไม้ไว้ที่ด้านหลังตัวเองอย่างตื่นตระหนก พอดีกับที่ดวงตาเข้มงวดมองผมอย่างงงวยสงสัย

ช่วยแล้ว 'อาจารย์แม่' หรือ 'ครูบุษบา' ครูประจำชั้นจอมเฮี้ยบเข้ามาทำอะไรตอนนี้วะ

"นี่เธอ"

ฝ่ายนั้นขยับเข้ามาใกล้พลงพิจารณาผม

"คาบนี้ไม่มีเรียนเหอ ครูว่าจะมาหาครูเมสักหน่อย หายไปไหนกันหมดนักเรียนห้องนี้"

ครูเมที่ว่าน่าจะเป็นครูสอนนาฏศิลป์ที่กำลังสอบรำอยู่ห้องข้างๆ ขณะที่กำลังอ้ำๆ อึ้งๆ ทำตัวไม่ถูก ผมก็ได้ยินเสียงกุกกักดังมาจากด้านหลัง พอเลื้อยไปมองก็ตกใจยิ่งกว่าเดิมเพราะเห็นเพื่อนสนิทตัวเองซ่อนตัวอยู่ใต้โต๊ะตัวหนึ่ง มันมากันตั้งแต่เมื่อไหร่วะ แล้วพวกมันทำหน้าที่เหมือนกำลังตกใจอะไรสุดขีดด้วยสิ ผมทำหน้ามึนงง แล้วก็รู้ในวินาทีต่อมาเมื่อเห็นแมลงสาบวิ่งออกมาพร้อมกับสีหน้าแตกตื่นของพวกมัน

ไอ้สองตัวนั้นพากันส่งเสียงร้องดังลั่น เท่านั้นไม่พอมันยังวิ่งไปกระโจน

กอดอาจารย์สุดเอื้อมจนฝ่ายนั้นเซล้มหงายหลังไปชนกับตู้ไม้ที่เก็บชุดนางรำ คราวนี้เกิดวินาศสันตะโรเมื่อตู้พวกนั้นล้มเป็นโดมิโน ระเระนาดพังเสียหาย จนเกิดเสียงดัง

ฉิบหาย

ผมทำอะไรไม่ถูกตอนที่มองไปยังประตูห้องแล้วเห็นหญิงสาวที่ตัวเอง กำลังจะสารภาพรักปิดปากมองภาพเหตุการณ์ตรงหน้าด้วยดวงตาเบิกโพลง "คะนึง"

ผมครางชื่อเธอเสียงแผ่ว

"ช่วยเร็ว ไปช่วยอาจารย์แม่ก่อนเร็ว"

เสียงของเธอเรียกสติผมให้หันไปมองเพื่อนสนิททั้งสองที่ล้มทับอาจารย์แม่ อยู่ อาจารย์แม่ถลึงตาใส่พวกเราด้วยสีหน้าโกรธจัดตอนที่ผมเข้าไปช่วยพุงเธอ ให้ลุกขึ้นอย่างยากลำบาก โชคดีว่าเธอไม่ได้รับบาดเจ็บจากการโดนตู้ไม้ทับ แต่คงเจ็บไม่น้อยที่ถูกเพื่อนของผมทั้งสองนอนทับขนาดนั้น

"นี่พวกเธอ..."

พวกผมทั้งหมดผวากมือขึ้นไหว้อีกฝ่ายปลกๆ ตัวสั่น

"กลัวมากนะ" อาจารย์แม่ดูโกรธจัด เธอตวาดใส่ผมเสียงดังลั่น "แค่กล้านอนหลับในคาบครูเมื่อเช้านี้ก็นักพอแล้วนะ ยังทำห้องนาฏศิลป์พังเสียหายอีก"

ผมได้แต่ยิ้มแห้งๆ ไม่ต่างจากเพื่อนสนิททั้งสองคนที่กำลังทำหน้าอู้อี้โทษให้กัน จังหวะนั้นครูเมก็วิ่งหน้าตื่นมาพร้อมกับเพื่อนๆ เธอปิดปากทำตาโตกับสภาพและทะเลในห้อง เป็นจังหวะที่อาจารย์แม่พูดขึ้นว่า

"ครูเมพาลูกศิษย์ของครูไปพบกันที่ห้อง ผอ. ด้วย"

.

.

"เฮ้อ"

ผมถอนหายใจเอือกใหญ่ตอนที่มองผ่านประตูกระจกเข้าไป เพราะผม และเพื่อนสนิทถูกกันให้ออกมารออยู่ข้างนอก ดังนั้นเมื่อมองทะลุกระจกใส่เข้าไปจึงเห็นครูทั้งสองกับ ผอ. และผู้ชายวัยกลางคนอีกสองคน ฝ่ายคุณครู

ต่างก็ทำหน้าเครียด ไม่ต่างจากผู้ชายวัยกลางคนหนึ่งในสองคนนั้น ถึงแม้จะมีบางจังหวะที่ผู้ชายทั้งสองคนหันมาทางผมแล้วส่งยิ้มบางมาให้ก็ตาม

"มึงว่าพ่อโจกับพ่อครามคุยอะไรกับ ผอ. วะ"

ไอ้บ๊วยเป็นคนที่จะกิดไหล่ผมแล้วถามเสียงกระซิบ ส่วน 'พ่อโจ' กับ 'พ่อคราม' ที่มันพูดถึงนั้นคือผู้ปกครองของผมเอง ผมหลบมองมันที่กำลังก้มตัวก้มบ่งบอกถึงอาการเครียดในขณะนี้ เพราะมันเป็นคนที่ตกใจแมลงสาบจนวิ่งไปชนอาจารย์แม่จนล้ม

"กูก็ไมรู้อะ"

"คงไม่มีอะไรร้ายแรงหรอกมั้ง หรือถ้ามีพวกกูสองคนก็ตกใจวิ่งเตลิดไปจนทำให้ห้องเรียนพังเสียหายเอง"

เพยเพื่อนอีกคนพูดขึ้นเบาๆ ด้วยใบหน้าซีดเผือด เพราะถ้ามันโดนทำโทษก็คงเจอโทษหนักไม่น้อย เนื่องจากเป็นถึงรองประธานนักเรียนแต่ดันทำผิดเสียเอง ผมถอนหายใจเฮือกใหญ่ ได้แต่ตอบว่าพวกมัน

"ถ้าจะโทษว่าเป็นความผิดใครก็โทษกูเถอะ"

ผมพูดอย่างรู้สึกผิด

"คนที่ดันทุรังอยากสารภาพรักกับคะนึ่งคือกูเอง พวกมึงไม่เกี่ยวสักหน่อย"

"แต่กูเป็นคนยุมึงเองนะเว้ย"

ไอ้บ๊วยโพล่ง

"มึงยุแล้วไง ถ้ากูไม่บ้าจี้ตามเรื่องคงไม่เกิดหรอก"

"แต่พวกกูเป็นคนตกใจแมลงสาบจนวิ่งพรวดพราดออกไปชนจารย์แม่เองนะเว้ย"

เพยยังไม่เลิกโทษตัวเอง

"มึงไม่ตกใจสิแปลก" ผมยกไหล่ "แมลงสาบตัวใหญ่ขนาดนั้น เป็นกูก็วิ่งไม่คิดชีวิตเหมือนกันแหละ"

พวกเราสามคนมองหน้ากันไปมา ก่อนจะหลุดหัวเราะในสถานการณ์ที่ตึงเครียดเช่นนี้ จังหวะนั้นประตูกระจกถูกเปิดออกมาพอดี บุรุษวัยกลางคนร่างสูงสองคนเดินยิ้มบางๆ มาตรงหน้าพวกเรา

"ปุ่น"

พ่อครามเรียกชื่อผมด้วยเสียงอ่อนโยน แล้วหันไปพยักพืดกับเพื่อนทั้งสองของผม

"เพียบกับบ๊วยด้วยนะ ขอโทษพวกอาจารย์กับสิ่งที่ทำในวันนี้เสียที"

พวกเรารีบยกมือไหว้ตามที่สั่งปลกๆ

"ครูนะให้อภัยพวกเรอนะ" อาจารย์แม่พูดเสียงเรียบ "แต่ความเสียหายที่เกิดขึ้นวันนี้พวกเธอต้องรับผิดชอบ"

พ่อจอบบ่าผมเบาๆ เป็นการให้กำลังใจ

"ไปช่วยครูเมจัดห้องใหม่หลังเลิกเรียน อันไหนเสียหายพวกเธอต้องซ่อมแซมให้เหมือนเดิม เข้าใจมั้ย"

น้ำเสียงหนักๆ ของอาจารย์แม่ทำให้พวกเราับค้ำอย่างแข็งขัน จนกระทั่งบรรดาครูแยกย้ายกันไปหมดแล้ว ผมถึงเอี้ยวตัวกลับไปห้องทำงาน ผอ. เห็นผ่ายนั้นจึงมองผมสลับกับผู้ปกครองทั้งสอง สายตาเต็มไปด้วยความข้องใจ ไม่เข้าใจ และสุดท้ายคือเอือมระอา

ผมไม่แปลกใจหรอก เพราะดูจะคุ้นชินกับสายตาแบบนี้ที่เคยได้รับมาโดยตลอด มันคงเป็นความเคลือบแคลงสงสัยว่าทำไมผมถึงมีพ่อสองคน ไม่เหมือนใคร หรือบางทีผมอาจจะดูเป็นตัวประหลาดสำหรับคนกลุ่มหนึ่ง เพราะผมเติบโตมาจากการเลี้ยงดูของคู่รักชายรักชาย

พวกนั้นน่าจะมองว่ามันดูเป็นความสัมพันธ์ที่ประหลาด แต่นี่คือครอบครัวที่โคตรมหัศจรรย์สำหรับผมเลย

"กระดุกอ่อนมัดพริกแกง เผ็ดแซ่บถึงใจ"

ผมทำจุกผัดผัดสุกกลิ่นหอมฉุยของเมนูตามที่โฆษณา ควันที่ลอยขึ้นมาจากอาหารในจานทำให้รู้เลยว่านี่เพิ่งถูกปรุงออกมาจากเตาสดๆ ร้อนๆ

"โอ้โฮ วันนี้เซฟใหญ่ลงมือทำเมนูพิเศษเองเลยหรอครับ"

คนทำซึ่งเป็นเชฟอาหารไทยชื่อดังยกคิ้วทำท่าอวดอ้างตัวจนน่าหมั่นไส้ ถึงอย่างนั้นผมก็อดใจไม่ได้ที่จะยกนิ้วโป้งให้พ่อใจชายวัยกลางคนร่างสูงใหญ่ ไร้เครารอบคาง นัยน์ตาสีดำสนิทจ้องมองมาทางผมด้วยแววตาอ่อนโยนริมฝีปากหนาที่มักเรียบเฉยขยับรอยยิ้มน้อยๆ ผมยาวประบ่ามัดรวบเป็นจุก เผยให้เห็นต้นคอขาว

ใครๆ ก็บอกว่าพ่อใจนะ ถ้าโกนหนวดโกนเคราตัดผมเสียหน่อย ดาราสมัยนี้ยังเทียบไม่ติด แน่نونว่านั่นเป็นโจกในวงสนทนาที่บรรดาเพื่อนสนิทของพ่อใจมักเอ่ยแซว

"จ้องหน้าพ่อแบบนี้คิดอะไรอยู่" ใต้แว่น

มีอณาของพ่อใจยื่นมาขยี้ศีรษะจนรู้สึกวุ่นวาย ผมพนันกันจนยุ่งเหยิง ผมร้องไวยวายรีบปิดมือออกเป็นพลันทันที

"อ๊อ ห่วยหมดแล้ว"

"ทำอะไรกันนะสองคน"

เสียงแหบๆ ของบุคคลที่สามดังขึ้นที่หน้าประตูห้องครัว ก่อนที่ร่างสูงโปร่งของพ่อครามจะสาวเท้าเข้ามาใกล้ ผมเลยได้โอกาสวิ่งหนีไปหลบหลังอีกฝ่าย

"พ่อใจแกลั่นนูนอีกแล้วอะ"

พ่อครามได้แต่ส่ายหน้าอย่างระอาตอนที่จู่โจมผมกลับไปนั่งที่โต๊ะกินข้าว แล้วถลึงตาใส่เชฟใหญ่ที่กำลังจิบปาก

"ใจ ผมว่าเคราที่คางคุณมันรกไปหน่อยนะ"

"เขาเรียกว่าเป็นสไคล์"

พ่อใจเอ่ยท้วง

"แต่มันเจ็บ"

พ่อครามพูดเสียงแผ่วก่อนโบกไม้โบกมือเปลี่ยนเรื่อง

"เคราที่คางผม มันไปเจ็บที่หน้าคุณได้ใจอะคราม"

ผมถอนหายใจเอือมใหญ่ก่อนจะทำตามองบน เมื่อเห็นอาการประดักประเดิดของหนึ่งในสองคนนี้ แน่نونว่าคนซึ่งอายอย่างพ่อครามเป็นฝ่ายที่หน้าแดงเถือก ทำปากพะงาบๆ ตามประสาคนที่เถียงอะไรกับใครเขา

ไม่ทัน ส่วนคนต้นเรื่องอย่างพ่อใจก็ยกคิ้วหลิวตา ทำตาเล็กตาน้อยใส่อีกฝ่าย
เฮ้อ บอกตรงๆ ว่ามันเป็นภาพที่คุ้นชิน

"ปิดตาไว้ไฉ่แสบ"

พ่อใจหันมายกคิ้วให้กัน แล้วผมจะทำอะไรได้นอกจากยกมือทั้งสองข้าง
ขึ้นมาปิดตาตัวเอง และแน่นอนว่าผมเห็นเต็มๆ ตาเพราะกางนิ้วทุกนิ้วออก
เพื่อให้เห็นภาพที่พ่อใจหอมแก้มพ่อคราม

"เดี๋ยวละใจ ต่อหน้าลูกนะ"

พ่อครามแยกเขี้ยวให้พวกเธออย่างระอาใจ ผมได้แต่นั่งหัวเราะมองภาพ
ที่ผู้ปกครองทั้งสองที่ดูแลผมมาตั้งแต่จำความได้กำลังวิ่งไล่กันเหมือนเด็กๆ
สุดท้ายพ่อใจก็ยอมแพ้ให้อีกฝ่ายทุบไหล่อย่างไม่เบามือสัก แล้วพวกเราทั้งสามคน
ก็หัวเราะออกมาพร้อมกัน

นี่แหละครอบครัวประหลาดแต่เจ๋งโคตรๆ ของผม

หลังอาหารเย็นมือนั้น ผมนั่งเหม่อมองดอกไม้ที่ข้าจันไม่เห็นความ
สวยงามแล้ว เป็นดอกไม้ที่ตั้งใจเอาไว้ว่าจะให้กับหญิงสาวที่อยากจะสารภาพรัก
แต่ตอนนี้แทบไม่เหลือเค้าเดิมของมันแล้ว คิดแล้วก็โคตรอายเลยวันนี้ ผมยังจำ
รอยยิ้มล้อเลียนของ 'คะนิง' ได้อยู่เลยตอนที่เธอรู้ว่าพวกผมกลัวแมลงสาบ
จนวิ่งวุ่นกันไปทั่วทำเอาห้องเรียนพังได้

เฮ้อ หรือว่ามันจะเฟลตั้งแต่ไม่ทันเริ่มวะ

ผมถอนหายใจเอือกใหญ่ก่อนจะเปิดดูทูบหาเพลย์ลิสต์เพลงโปรดที่
ช่วงนี้ฟังแทบทุกวัน ผมอินแนวเพลงฮิพฮ็อพและซินซอบแร็ปเปอร์คนนี้นี่มาก
ถึงแม้จะไม่เคยเห็นหน้าเจ้าของเพลงสักทีทั้งๆ ที่เพลงดังยอดวิวตั้งหลายสิบล้าน

"ผมนะคนเหงา ได้แต่เฝ้ามองพระจันทร์ และมีความฝัน สักครั้งอยากจะ
ขึ้นไปข้างบนนั่น

บนโลกมันเหินห่างหนาว มีเพียงแสงดาวจากจันทร์ที่ส่องถึง

ผมอยากไปดวงจันทร์ไปเกาะ นั่งรถไฟไปดวงจันทร์"

จังหวะนั้นเสียงประตูห้องนอนถูกเคาะจากด้านนอกจนต้องขวับแล้ว
หรีเสียงเพลงให้เบาลง

"พ่อครามนะบูน"

"ครับพ่อ เข้ามาได้เลยครับ"

ประตูห้องนอนถูกเปิดเข้ามาเบาๆ ก่อนจะปรากฏร่างสูงโปร่งของพ่อคราม
ฝ่ายนั้นมีของบางอย่างในมือถือติดมาด้วย ก่อนจะยื่นให้ตรงหน้า

"ของฝากจากน้ำเปียนะ"

"ขอบคุณครับ"

ผมยิ้มแ้มปริเพราะจำได้ว่า 'น้ำเปียน' เพื่อนพ่อครามไปเที่ยวต่างประเทศ
แล้วให้สัญญาว่าจะซื้อบุ๊กนุก (Book Nook) ดีโวยสถานีรถไฟที่หาซื้อยาก
มาฝาก มันเป็นของเล่นคล้ายๆ ของจิวที่นำมาประกอบเป็นรูปร่างตามแบบ
ต่างๆ แล้วนำไปใช้วางคั่นระหว่างหนังสือ

"น้ำเปียนมาหาพ่อครามที่ออฟฟิศวันนี้เหรอครับ"

"เปล่าหรอก"

พ่อครามยกไหล่ก่อนจะทุดตัวลงนั่งบนเตียงข้างๆ กับผม

"วันนี้พ่อเข้ากรุงเทพฯ ไปทำธุระนะ เลยได้นัดเจอกัน"

คำตอบนั้นทำให้ผมยิ้มแหยทันที เพราะรู้ว่าหากพ่อครามไปทำธุระ
ที่กรุงเทพฯ ที่ไร้มักจะกลับมาค้ำว่านี้ด้วยซ้ำ แต่ที่วันนี้อีกฝ่ายเผลอไปปรับผม
ที่โรงเรียนได้คงเพราะเรื่องที่เกิดขึ้นในวันนี้

"ผมขอโทษนะครับ ที่ทำเรื่องวันนี้"

ผมพูดเสียงแผ่วพลางหลบตามองพื้น

"พ่อว่าแมลงสาบมันก็น่าตาน่าเกลียด จนทำให้คนเรากลัวได้จริงๆ
นั่นแหละ"

"จริงๆ แล้วผมจะไปสารถาพรักับ..."

"นั่นไง"

อยู่ๆ ประตูห้องที่ปิดสนิทก็ถูกเปิดเข้ามาพร้อมกับการปรากฏตัวของพ่อโจที่มาแอบฟังตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ ผมอ้าปากค้าง ขณะที่พ่อครามได้แต่สายหน้าอย่างระอา ส่วนบุคคลที่สามก็ถือวิสาสะหลุดตัวลงนั่งประจันหน้ากันเลย

"ไหนเล่ามาซิไอ้ตัวแสบ"

"เบ๊พ่อว่ะ"

"อ้าว ไอ้เนี่ย"

พ่อโจทำเสียงจี้จ๊ะในลำคอ แต่ถึงอย่างนั้นแววตาที่มองกันก็เต็มไปด้วยความห่วงใย ไม่ต่างจากพ่ออีกคนที่กำลังยืมอ่อนโยนให้ผม

"ถ้าเล่าไปแล้วห้ามซ้ำกันนะครับ"

"ถ้ากลั้นไม่ไหวจริงๆ จะยืมมุมปากนิดๆ ก็แล้วกัน"

พ่อโจยกคิ้วให้อย่างกวนๆ

"ก็แค่จะไปสารภาพรักกับสาว แต่ดันผิดแผนทำห้องเรียนพัง"

"วัยรุ่นเลือดร้อนนี่หว่า"

"ฟังลูกก่อนเถอะน่าโจ"

พ่อครามเอ่ยปาก

"ก็แค่นั้นแหละครับ แผนพัง สารภาพรักไม่สำเร็จ ตอนนั้นเลยมานั่งเสียใจที่พาเพื่อนชวยไปด้วย"

"เก่งมาก"

"เก่งตรงไหน"

ผมเบะปากทันที

"ก็เก่งที่สามารถยอมรับความผิดพลาดที่เกิดขึ้นวันนี้ได้ไง"

พ่อครามพุดยี้มๆ

"ในชีวิตคนเรานะมีเรื่องเสียใจและผิดพลาดอีกเยอะเลยนะนั่น" พ่อครามดูบ่ศรัทธาอย่างอ่อนโยน "ถ้าชอบเขาจริงๆ ก็เริ่มใหม่ได้นี่ วันนี้ไม่สำเร็จก็ยังมีวันหน้า"

"จริง"

พ่อโจส่ายหัวพ่อคราม

"แต่ว่านะ นี่เราเลี้ยงไอ้หนูนี้มาจนโตถึงขนาดที่มันเริ่มหัดจีบสาวแล้ว
เหวอเนี่ยครวญ"

"อ้อ"

พ่อครวญรับคำเบาๆ ก่อนจะอ้าแขนกว้าง

"โตมากแล้ว"

"..."

"น้องนุ่นโตขึ้นมากจริงๆ ไหนมากอดกันยี่สิบวิธี"

ผมยิ้มมุมปากก่อนจะกอดอีกฝ่ายจนแน่น ในใจก็เริ่มนับเลขไปด้วย
มันเป็นกฎของบ้านเราที่ต้องกอดกันวันละยี่สิบวินาที ไม่รู้ว่าพ่อครวญไปเอา
ความเชื่อนี้มาจากไหน แต่ตั้งแต่จำความได้ผมมักถูกพวกเขาโอบกอดแล้ว
โยกตัวไปมาก่อนจะเริ่มนับเลขตั้งแต่หนึ่งถึงยี่สิบ

สำหรับผมแล้วอ้อมกอดยี่สิบวินาทีมันโคตรอบอุ่นเลย

.

.

บ่ายวันอาทิตย์หลังจากพ่อๆ พาผมไปทำบุญวันครบรอบให้คุณย่า ขณะที่
กำลังนั่งเหม่อมองออกไปนอกหน้าต่างรถยนต์ที่จอดสนิทไม่ขยับสักที ติดกัน
ยาวเหยียดแบบนี้ดูท่าจะมีอุบัติเหตุข้างหน้า จังหวะนั้นรถที่จอดข้างหน้า
เปิดไฟฉุกเฉิน แล้วคนขับก็เปิดประตูพรวดพราดออกมาอย่างรวดเร็ว ก่อนจะ
ผวาไปเปิดประตูหลัง ไม่นานก็อุ้มร่างเด็กน้อยที่นอนหมดสติ แขนขาหลุดกลง
กับพื้นอย่างไร้เรี่ยวแรง

"นั่นอะไรนะใจ"

พ่อครวญร้องออกมาเมื่อเห็นภาพนั้น ได้ยืนแบบนั้นพ่อใจเลยรีบเปิด
ประตูรถออกไปให้ความช่วยเหลือเจ้าของรถคันข้างหน้า ไม่ต่างจากพ่อครวญ
ที่กดโทรศัพท์ทักๆ เพื่อขอความช่วยเหลือทางการแพทย์

"นุ่นช่วยพ่อดูทีวามีรถมอไซค์อยู่แถวนี้มั้ย ตอนนีรถติดมากขับไม่ได้
รถฉุกเฉินเองก็คงเข้ามาไม่ได้เหมือนกัน คงต้องขอความช่วยเหลือจากรถเล็ก
ให้พาเด็กที่ป่วยไปส่งโรงพยาบาล"

พ่อครามละล้าละลักพูดขึ้น ผมเองก็อดตื่นตระหนกไม่ได้ เพราะตอนนี้รถติดมาก ไม่สามารถขับไปไหนได้ จังหวะนั้นเองผมเห็นมอเตอร์ไซค์บิ๊กไบค์คันหนึ่งขับมาจอดเทียบ พ่อใจพูดอะไรไม่รู้กับคนขับ แล้วไม่นานเจ้าของรถคันข้างหน้าก็อุ้มเด็กซ้อนมอเตอร์ไซค์คันนั้นออกไปอย่างรวดเร็ว

เหตุการณ์นั้นระทึกจนหัวใจผมแทบหยุดเต้น แต่ที่ผมจำได้ไม่ลืมคือเลขทะเบียนของรถมอเตอร์ไซค์คันนั้นและคนขับที่สวมชุดหนังสือดำทั้งตัวกับสวมหมวกกันน็อกสีแดง

"โล่งอกไปที่"

พ่อครามพูดขึ้นตอนที่พ่อใจกลับเข้ามาในรถอีกครั้งแล้วเล่าให้ฟังว่าคนขับมอเตอร์ไซค์เห็นเหตุการณ์พอดีเลยอาสาจะพาคนป่วยไปโรงพยาบาล

"เดี๋ยวผมไปส่งอาหารให้ครับ"

"แต่มันใกล้จะค่ำแล้วนะคะ"

พี่พนักงานในร้านยื่นถุงกับข้าวที่ลูกค้าสั่งเอาไว้ก่อน

"โอ้ พี่เหมียว ใกล้แค่นี้เอง ผมจะรีบไปรีบกลับครับ อีกอย่างทางแถวนี้ผมวิ่งเล่นมาตั้งแต่เด็ก หลับตาบ้านจักรยานยังไปถูกเลย"

"น้องบูนนี่ล่ะก็" พี่แกคอนให้ "โอเคค่ะ แต่อย่าไปเถลไถลที่ไหนนะคะ ใกล้ค่ำแล้วเดี๋ยวพ่อฯ เขาจะเป็นห่วง"

"คร่ำบบ"

ช่วงเวลานี้ที่ครัวกำลังยุ่ง ผมเองถ้าว่างก็จะช่วยไปส่งอาหารให้กับลูกค้าประจำที่บ้านอยู่ไม่ไกลนักอยู่บ่อยๆ หลังจากเตรียมความเรียบร้อยของเมนูจนครบถ้วนแล้วก็คว้าเอาจักรยานกลางเก่ากลางใหม่ปั่นไปตามถนนสายหนึ่ง

แถบนี้ค่อนข้างเงียบและมีดพอสสมควรเพราะมีบ้านไม่กี่หลัง ต้องอาศัยแสงจากโคมไฟหน้าบ้านเท่านั้น ยิ่งวันนี้มีบรรยากาศคล้ายฝนจะตกแบบนี้แล้วด้วยยิ่งมีดีไปกันใหญ่ ซึ่งซอยนี้มีแต่บ้านหลังใหญ่ๆ ทั้งนั้น จนคนแถวนี้เรียกว่า

ชอยเศรษฐกิจ

และก็คงจะจริง ดูอย่างบ้านรั้วรอบขอบชิดตรงหัวมุมนั่น ซึ่งเจ้าของเป็นคุณตาเศรษฐกิจท่านหนึ่ง ก็คนเดียวกับที่เป็นลูกค้าประจำที่ร้านของพ่อใจนั่นแหละ แถวบ้านผมอากาศค่อนข้างดีทั้งที่ปริมาณลมแถวนี้แค่ขึ้นทางด่วนแป๊บเดียว ก็ยังตรงถึงกรุงเทพฯ ผมคิดอะไรเรื่อยเปื่อยจนมาหยุดอยู่กลางถนน เห็นตัวอะไรสักอย่างคล้ายแมวนอนแน่นิ่งอยู่กลางถนน เห็นแบบนี้ผมเลยตัดสินใจจอดรถจักรยานแล้วรีบลงไปดู เพราะกลัวว่าแมวตัวนั้นจะได้รับบาดเจ็บ

แต่เปล่าเลย แมวอ้วนที่นอนแน่นิ่งอยู่ที่พื้นค่อยๆ บิดขี้เกียจจนตอนที่ผมช้อนตัวมันขึ้นมา ดวงตากลมโตของมันมองกันอย่างงงๆ ไม่พอยังหาใส่กันอีก

"โอ๊ะอ๊วย ไอ้อ้วน ก็กินว่าบาดเจ็บตรงไหน"

ผมพูดซ้ำๆ อดไม่ได้ที่จะจกฟุงอีกฝ่ายที่ดันหนีไปมา แต่ถึงอย่างนั้นมันยังไถหัวไปกับฝ่ามืออย่างออต่ออันจนผลอหัวเราะออกมา จังหวะนั้นผมเห็นแสงไฟหน้ารถในความมืดสาดส่องมาตรงหน้า

"เฮ้ย"

ผมมัวแต่นิ่งอึ้งทำอะไรไม่ถูก ขณะที่แมวเจ้าปัญหาระโดดหนีหายไป ในความมืด รถมอเตอร์ไซด์คันหนึ่งก็พุ่งตรงมาที่ผมแล้ว ได้แต่หลับตาปี แต่โชคดีที่คนขับหักหลบจนรถมันเบี่ยงไปอีกทางแล้วชนเข้ากับเสาไฟ ผมมองภาพนั้นอย่างตื่นตระหนก รีบผวาเข้าไปดูคนขับ ดูทำอีกฝ่ายจะไม่ได้บาดเจ็บหนักอะไรมาก แต่หน้ารถยุบลงไปจนน่าตกใจ เขารีบประคองตัวลงจากรถด้วยท่าทางหัวเสียไม่น้อย

"อยากตายรึไงวะ ถึงมานั่งอยู่กลางถนนมืดๆ แบบนี้"

ผมยืนอึ้งพูดไม่ออก จนกระทั่งผู้ชายร่างสูงโปร่งเจ้าของรถคันนั้นที่สวมหมวกกันน็อกสีแดงเดินมาหยุดตรงหน้า มันคุ่นๆ เหมือนเคยเห็นที่ไหน เลยรีบหันขวับไปดูเลขทะเบียนที่ติดอยู่ท้ายรถคันนั้น

คนเดียวกับเมื่อตอนป่วยที่อาสาพาเด็กที่ป่วยกะทันหันไปส่งโรงพยาบาล

"คุณ"

"แม่เงี้ย หูหนวกอีเงะ"

ฝ่ายนั้นตวาดเสียงดังลั่น ท่าทางหัวเสียไม่น้อย ท่าทางเกรี้ยวกราดนั้น ทำให้ความรู้สึกดีๆ ในอกหายวับไปอย่างรวดเร็ว

"ผม เออ..."

ฝ่ายนั้นถอดหมวกกันน็อกออกแล้วจึงได้เห็นใบหน้าของเจ้าตัวชัดขึ้น แสงไฟจากรั้วหน้าบ้านคุณตาเศรษฐีสีดาทำให้พอมองเห็นว่าที่หางคิ้วด้านหนึ่ง กำลังมีของเหลวจำนวนไม่น้อยไหลซึมออกมา

"เลือด เลือดออกนี่ครับ"

ผมผวยยื่นมือไปที่บาดแผล แต่ฝ่ายนั้นกลับคว้าข้อมือกันเอาไว้ก่อน จังหวะที่เรากำลังยื้อยุดกันอยู่นั้น ประตูรั้วบ้านคุณตาเศรษฐีก็ถูกเปิดออก พร้อมกับเสียงโหวกเหวกโวยวายของคนในบ้าน

"คุณคีน"

ผมชะงักไปเล็กน้อยเพราะจำได้ว่าคนพูดเป็นคนงานในบ้านนี้ ซ้ำยังเป็นพ่อของ 'เมฆ' เพื่อนร่วมห้องของผม ตอนนี้ทั้งไอ้เมฆและพ่อมันต่างพากันมารัวงวอกเราให้แยกออกจากกัน

"คุณคีน ทำไมมาถึงดึกจังเลยล่ะครับ"

"ลุงธง"

เจ้าของหมวกกันน็อกสีแดงยกมือไหว้ 'ลุงธง' พ่อของไอ้เมฆร่ากับว่า รู้จักกันอยางดี นั่นทำให้ผมงงเป็นไก่ตาแตก ได้แต่มองคนโน้นทีคนนี้ที ลุงธงมองพวกเราอย่างงุนงงก่อนจะพูดขึ้นว่า

"นี่ปุ่นรู้จักคุณคีน หลานของคุณท่านด้วยเหรอ"

ผมถึงบางอ้อว่าคนตรงหน้าเป็นหลานชายของเจ้าของบ้าน ซ้ำเขายังได้รับบาดเจ็บก็เพราะผม แต่มันเป็นอุบัติเหตุเถอะ ใครจะไปคิดว่าจะมีรถพุ่งเข้ามาประชิดตัวในความมืดแบบนั้น โอเค ผมอาจจะประมาท แต่เขาก็ขับรถเร็วเถอะ ถือว่าประมาทรวมกันแล้วกัน

ถึงแม้เมื่อบายมันจะเป็นพลเมืองดียังไงก็ตาม แต่ถ้ามันลั้ยสันตืนแบบนั้น ผมขอจัดอันดับให้มันเป็นคนที่ผมหมั่นชี้หน้าอันดับหนึ่ง

เมนูที่ 2

"ไม่ทันแล้วๆ"

ผมวิ่งโครมครามลงมาจากชั้นสองของบ้านในสภาพที่ยังใส่เสื้อนักเรียนเข้าไปในกางเกงไม่เรียบร้อยด้วยซ้ำ ตาก็มองนาฬิกาข้อมือที่บอกว่าเจ็ดโมงกว่าแล้ว

"กินข้าวเข้าก่อนมัยลูก"

พ่อใจตะโกนมาจากในครัว ดูท่าว่ากำลังยุ่งๆ กับการเตรียมเปิดร้านอาหาร

"ไม่ทันแล้วครับ"

"พ่อเห็นว่าคุณจะปิดไฟห้องนอนก็ตึกแล้ว วันนี้เลยกะว่าจะปลุกสายๆ หน่อย กลายเป็นทำให้เราเกือบสายเลยที่นี่"

พ่อครามยิ้มระอาตอนที่เดินเอาแซนด์วิชมายัดใส่มือให้ผม

"ผมนอนเพลินเองต่างหาก"

"อย่าพูดไปเดี๋ยวไปแบบนี้ เดี่ยวมันติดคอ"

อีกฝ่ายดูที่เห็นผมกัดแซนด์วิชคำโตแล้วพูดไปด้วย เลยได้แต่หัวเราะแหละๆ ก่อนจะผวาไปกอดอีกฝ่ายเพื่อกลบเกลื่อนความผิด

"เข้านี่เอาไปสักสิบวิก่อนนะ"

ผมกอดอีกฝ่ายแล้วแกลังโยกตัวไปมา หลังจากที่ยุ่ยนั้นช่วยจัดเครื่องแต่งกายให้ผมแล้วก็ไปหยิบรองเท้านักเรียนที่ผูกเชือกให้อย่างดีมาให้สวมใส่

"ติดไว้เดี๋ยวตอนเย็นมาให้ครบยี่สิบวิ"

พ่อครามหัวเราะน้อยๆ เคาะมะเหงกกลางศีรษะผมเบาๆ ผมเลยอาศัยจังหวะนั้นหอมแก้มอีกฝ่าย

"ส่วนอันนี้ฝากไปให้พ่อใจด้วยนะครับ ไปแล้ว"

พูดจบผมก็ถลันตัวหนีออกมาท่ามกลางเสียงบ่นอย่างไม่จริงจังนักของพ่อคราม จังหวะนั้นเสียงเครื่องยนต์สองล้อก็ดังขึ้นที่หน้าบ้าน เป็นบิวตี้ที่มอ'ไซค์มารับผมไปโรงเรียนด้วยทุกเช้า มันยิ้มแปลให้ตอนที่ยื่นหมวกกันน็อกให้ใส่ เมื่อทุกอย่างเรียบร้อยแล้วผมก็นั่งซ้อนมอ'ไซค์มันออกมา แต่ยังไม่วายหันไปโบกมือให้ผู้ปกครองทั้งสองที่ยืนส่งอยู่หน้าร้าน

"กอดแน่นๆ ให้น้อง กูจะชิงไปให้ทันเช้าแถว"

"มึงอย่าพาลูกข้างทางก็แล้วกัน"

"เหมือนที่มึงทำตัวเองนะเหอ"

บิวตี้มันพูดไปเข้าไปตอนที่ยังกำลังออกตัว นั่นทำให้ผมนึกถึงเหตุการณ์ที่หัดขับมอ'ไซค์ครั้งแรกเมื่อเกือบสองปีก่อนแล้วพาไปล้มคว่ำแขนขาถลอก ปอกเปิกไปหมด ถึงจะพอขับได้แล้ว แต่นั่นก็ทำให้เข็ดขยาดการขับมอ'ไซค์ ตั้งแต่ตอนนั้น เดือดร้อนให้เพื่อนต้องมารับไปเรียนทุกวันเพราะขับเองไม่ค่อยถนัด ครั้นจะให้พ่อๆ ไปส่งที่โรงเรียนทุกวันมันก็ดูไม่เท่าเขาซะเลย

แม้ว่าบิวตี้มันจะทำความเร็วมาขนาดไหนก็ไม่ทันเช้าแถวอยู่ดี พอจอดรถได้พวกเราเลยถูกแยกไปอยู่ในแถวของคนมาสาย มีพวกสภานักเรียนคอยเดินตรวจ ผมยิ้มทักทาย 'ผิง' ประธานนักเรียนคนสวยที่ไอบิวตี้มันแอบปลื้มเธออยู่ ก่อนจะมองเลยไปเห็นรอยยิ้มกวนๆ ของเพยที่เคียงคู่มากับผิง

"พวกมึงสองตัวตื่นสายอีกแล้วเหอ"

เพยส่ายหน้าอย่างระอา ส่วนไอบิวตี้ก็ส่งยิ้มเขินๆ ให้ผิงก่อนที่จะเดินผล่อออกไปอีกทาง

"มอง เข้า มองเข้าไป"

"มึงไม่เห็นเหอว่าผิงเขายิ้มให้กู"

"เขายิ้มให้เพราะเขามีมารยาท ไม่ได้มีใจ มึงหยุดเพ้อก่อน"

"บ้านมึงเป็นแหล่งกำเนิดไฟเหาะ ชื่อดูจาง"

บ๊วยมันบ่นขึ้น เล่นเอาผมขำจนไหลล้น

"หยุดเพื่อแล้วเตรียมใจโดนทำโทษที่มาเรียนสายวันนี้เลย"

"พวกกูเพื่อนมึงนะเว้ยไ้รองประธาน หยวนๆ ให้กันหน่อยไม่ได้เหอะวะ"

"ไอ้หา มึงดูด้วยว่าใครเป็นครูแรววันนี้"

มันพยักพยิดไปด้านหลัง ก่อนจะเห็นอาจารย์แม่จ้องเขม็งมาทางพวกเรา เท่านั้นแหละพวกเราได้แต่ยิ้มแหกคิ้วหน้าก้มตามองพื้น แต่จังหวะนั้นผมสังเกตเห็นรองเท้านักเรียนหญิงขยับเข้ามาใกล้ แล้วต้องสะดุ้งโหยงเมื่อผู้ร่วมชะตากรรมมาสายด้วยกันในวันนี้คือคะนิง

เธอกำลังขยับรอยยิ้มหวานให้กัน

"ไม่ว่าจะเจอบุนที่แถวด้วย"

ผมได้แต่เกาหัวพลางยิ้มเขิน

"ตื่นสายนะ"

"เหมือนกันเลย" เธอทำหน้ามู๋ แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังไม่สามารถกลบความน่ารักที่ปรากฏบนใบหน้าได้ "ว่าแต่เรื่องเมื่อวานเป็นยังไงบ้างนะบุน ผอ.ว่ายังไงบ้างอะ"

น้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความห่วงใยทำเอาผมแผลใจเด่นแรง

"โดนทำโทษให้จัดห้องใหม่กับซ่อมแซมของที่พังนะ"

เธอพยักหน้าหงึกหงัก

"แล้วเมื่อวานบุนไปทำอะไรที่ห้องนาฏศิลป์อะ"

"เอ่อ..."

ขณะที่ผมกำลังจุ่มมอยุ่ก็นึกมีใครบางคนเดินเข้ามาในแถวนักเรียนที่มาสายพอดี ผมเลยเขยิบเข้าไปใกล้ๆ ผู้มาใหม่เพราะนึกถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมาเมื่อคืน เมฆเล็กคิ้วเล็กน้อยที่เห็นผมจ้องหน้ามันอยู่

"มีอะไรวะ"

แม้จะเป็นเพื่อนร่วมห้อง แต่ไม่ค่อยสนิทกันเท่าไร เพราะมันเพิ่งย้ายมาเรียนที่นี้ตอน ม.สี่ อาศัยว่าเคยเห็นหน้าค่าตากันมาก่อนเลยได้คุยกัน

เป็นครั้งแรกว มั่นคงสงสัยที่อยู่ๆ ผมทำท่าเหมือนอยากจะคุยด้วย

"เรื่องเมื่อคืนนะ"

"อ้อ"

มันพยักหน้าน้อยๆ

"ก็ไม่มีอะไรนี่"

"แล้วแผลที่คิ้ว เอ่อ หมอนั่น"

ผมอ้อๆ อึ้งๆ ตาม ยังไม่ทันที่เมฆมันจะได้ตอบ เพยก็เดินมาหยุดตรงหน้า
พวกเราแล้วถลึงตาใส่

"อาจารย์แม่จ้องพวกมึงอยู่"

ผมรีบหุบปากจับ ตรงกันข้ามกับไอ้เมฆที่ยิ้มกวนๆ ส่งให้เพยอย่างตั้งใจ
นั่นทำให้เพยแหม้มปากแล้วเดินผละออกไปทันที ผมมองคนนั้นที่คนนี้ที่อย่างงๆ
ไม่รู้ว่พวกมันมีปญหาอะไรกัน สังเกตว่ตั้งแต่ก่อนปิดเทอมปีที่แล้ว เหมือน
ทั้งคู่มีเรื่องผิดใจกัน คาดคั้นให้เพยมันเล่าให้ฟังเท่าไรเพื่อนผมกลับปิดปากเงียบ
ไม่ยอมพูด แต่ที่ผมแปลกใจคือเด็กเรียนอย่างไอ้เพยที่ไม่ค่อยจะสนใจเรื่อง
คนอื่นดันมีเรื่องกับนักบอลโรงเรียนอย่างไอ้เมฆ

"สวัสดีทุกคน วันนี้ครูมีเพื่อนใหม่จะมาแนะนำให้เรารู้จัก"

เสียงของครูประจำชั้นดังขึ้นตอนที่ผมกำลังค้นหาหนังสือใต้โต๊ะเรียน
เสียงที่ทะลุผ่านไประหว่างชั้นนั้นไม่เป็นที่สนใจสำหรับผมหรอก จนกระทั่ง
บ๊วยสะกิดไหล่เรียก

"อะไรวะ"

"มีเด็กใหม่เข้ามาเรียนที่ห้องเราวะ"

มันพยักพยิดไปที่หน้าห้อง ผมเลยต้องมองตามสายตามันไปจนกระทั่ง
เห็นร่างสูงโปร่งของนักเรียนใหม่ที่ยืนนิ่งด้วยสีหน้าเรียบเฉย แต่ที่สะดุดตา
คือพลาสติกปิดแผลที่หางคิ้วด้านหนึ่ง จังหวะที่ฝายันนั้นกวาดสายตามองไป
รอบๆ นั้น ตาของพวกเราประสานกันแล้วต้องชะงักไปแวบหนึ่ง ก่อนที่ฝายัน

จะเป็นหน้าไปทางอื่น

ใจผมเดินตึกตักด้วยความตื่นตระหนก ความบังเอิญบนโลกใบนี้
โคตรน่ากลัว หลานคุณตาเศรษฐกิจที่เกือบวางมวยกันเมื่อคืนที่ผ่านมาดันมา
ปรากฏตรงหน้า

"อ้าว เด็กใหม่แนะนำตัวให้เพื่อนรู้จักหน่อยสิ"

"ผมชื่อคีน"

น้ำเสียงของคนพูดราบเรียบเช่นเดิม แต่ที่สะดุดตาคือผมที่สุดคงจะเป็น
สีหน้าของคีนที่ฉายชัดว่ายินดีนักหนา ผมมุ่นหัวคิ้วทันที หลังแนะนำตัวเสร็จ
มันก็เดินผ่านโต๊ะผมไปหลุดตัวลงนั่งข้างผม แต่ก่อนหน้านั้นมันยังทำหน้า
เรียบเฉยตอนที่เดินผ่านทุกคน ยกเว้นรอยยิ้มหนึ่งเดียวตรงมุมปากที่มัน
มอบให้คีน

ฉิบหายละ

หรือว่าผมจะได้เจอกับคู่แข่งคนสำคัญเข้าแล้ววะ

"ทำไมทำหน้าเป็นตุตขนาดนั้นวะ"

บ๊วยถามขึ้นตอนที่เห็นผมทำหน้าไม่สบอารมณ์ในคาบบ่าย นั่นทำให้ผม
ยิ่งหัวเสียเพราะเมื่อกลางวันที่ผ่านมาผมเห็นไอ้เด็กใหม่ไปนั่งกินข้าวเที่ยงกับ
คีนและเพื่อนสนิทของอีกฝ่าย

แม่งเอ๊ย เพิ่งโผล่มาแท้ๆ แต่กลับทำให้คนที่ผมแอบชอบสนใจได้ไม่ยาก
โอเค หมนั่นอาจจะหน้าตาดี บ้านมีฐานะ แต่ได้ยืนเพื่อนในห้องจับกลุ่ม
พูดถึงหมอนั่นว่าการที่มันโผล่มาเรียน ม.หก ที่โรงเรียนผมกลางคันแบบนี้
มันต้องมีที่มาที่ไปที่ไม่ปกติ ไม่น่าอาจจะโดนไล่ออกจากโรงเรียนด้วยข้อหา
ร้ายแรง เอาจริงนะ ผมก็อดติดตามเพื่อนไม่ได้ ถ้าเกิดหมอนั่นเป็นแบบที่เพื่อนๆ
พูดถึงจริง แล้วคนแบบนี้นะเหรอที่คีนจะไปทำตัวสนิทสนมด้วย

หรือว่าคีนจะชอบคนหล่อ แต่ผมเองก็สู้เทียบกับมันได้สบาย ถือว่า

เบียดตีคู่กันมาด้วยซ้ำ หะ โทษๆ ครับ ถ้าใครจะอ้วกใส่ผมตอนนี้

ผมเหลือบมองโต๊ะเรียนด้านหลังที่เป็นที่นั่งของเมฆและไอ้เด็กใหม่ แต่กลับว่างเปล่าในตอนนี้ และตลอดทั้งบ่ายผมก็ไม่เห็นสองคนนั้นเข้าเรียนด้วยซ้ำ คงพากันโดดเรียนไปแอบนอนที่ไหนสักที่ละมั้ง ไอ้เมฆน่าจะทำประจำอยู่แล้ว นี่มีคู่หูคนใหม่คงไม่พ้นอีหروبเดิมเท่าไร ผมหันไปสบตากับเพยที่มองไปที่จุดนั้นเหมือนกัน จะต่างก็แค่ฝ่ายนั้นเม้มปากทำหน้าเครียด ก็นะ มันเป็นเรื่องประหลาดนักเรียน เห็นความผิดปกติอะไรนิดๆ หน่อยๆ ก็จับสังเกตได้ไม่ยาก

หลังเลิกเรียนพวกผมก็รีบตรงดิ่งไปห้องนาฏศิลป์ ซึ่งสภาพดูไม่จัดเท่าไร ครูเมที่รอท่าอยู่แล้วรีบกวักมือเรียกพวกผมเข้าไปใกล้ๆ

"เดี่ยวช่วยกันจัดชุดนางรำใส่ตู้กันใหม่ละ อะไรที่พังเสียหายใช้การไม่ได้แล้ว พวกเราก็เก็บกองๆ แล้วเอาไปวางไว้ที่ข้างห้องพัสดุเก่าก็แล้วกัน เดี่ยวภารโรงจะรวบรวมเอาไปทิ้งให้อีกที"

ผมพยักหน้าหงึกหงัก ก่อนจะยกมือไหว้ขอโทษครูเมอีกครั้ง

"พวกผมขอโทษจริงๆ นะครับครูเมที่ทำให้ห้องพังเสียหายแบบนี้"

"ช่างเถอะ"

ครูเมโบกมือไปมา

"แต่คราวหลังระวังหน่อยก็แล้วกัน โชคดีว่าชุดนางรำไม่ได้รับความเสียหายอะไร มีแค่ตู้ไม้เก็บของที่ต้องซ่อมแซม"

ผมหันไปมองหน้าเพื่อนสนิทแล้วแอบถอนหายใจโล่งอก เพราะรู้ว่าครูเมแกร็กและหวงชุดนางรำที่แกตัดเย็บเองมากแค่ไหน

"ขอโทษอีกครั้งนะครับครู"

ครูเมยิ้มบางๆ ให้กัน

"เอาเถอะ พวกเราทำกันไปละ ครูไปซ่อมรำให้เพื่อนๆ ก่อน"

ผมชะเง้อชะง้ำมองตามแผ่นหลังครูเมที่เดินไปก็เห็นคะนึ่งและกลุ่มเพื่อนสาวอีกสี่ห้าคนไปเปลี่ยนเป็นโจงกระเบนสีแดงรอท่าสำหรับการซ้อมวันนี้ ความจริงแล้วเธอเป็นนางรำตัวท็อปของโรงเรียนที่มักได้รับโอกาสแสดง

ตามงานต่างๆ อยู่เป็นประจำ ไม่แปลกหรือถ้าจะมีคนไม่น้อยชื่นชอบ ผมก็เป็นหนึ่งในนั้นจนทำให้เกิดเรื่องผัดแผนแบบนี้

เอวระ ถึงจะโดนทำโทษ แต่ช่วงเวลาดอนเย็นก็มีโอกาสได้นั่งมองเธอ ซ้อมรำเงียบๆ ผมจะคิดว่าเป็นการใช้เวลาร่วมกันก็แล้วกัน

"ครูเมนี่รำสวเณอะ ทั้งๆ ที่แกเป็น..."

บ๊วยมันกระซิบข้างหูเบาๆ ก่อนจะชะงักแล้วปิดปากสนิทเมื่อถูกผม ถลึงตาใส่ เพราะรู้ว่ามันจะพูดอะไรต่อ

"ก็มันจริงนี่หว่า"

มันพูดเสียงอุบอิบจนผมได้แต่ส่ายหัว ตอนนั้นเองผมหันไปเห็นครูเม กำลังหิวผมให้ลูกศิษย์อย่างอ่อนโยน ริมฝีปากขยับกว้างตอนที่มองผมยาว สลวยของนักเรียน นิ้วมือกรีดกรายนั่นค่อยๆ ใช้หนังยางรัดผมอย่างเบา มือซ้ายยังติดกับคำซ้ำให้อีกเพราะผมจะปรกตาสาๆ ทำทางกระตุ้งกระตุ้งตอน รับไ้ว้นักเรียนหญิงที่ยกมือไหว้ขอบคุณนั้นทำให้ผมเปลือยออกมา

แม้เพศสภาพภายนอกจะตัดผมสั้น ใส่กางเกงขายาวแบบสุภาพ เพราะด้วยอาชีพทำให้ต้องอยู่ในกรอบที่ครอบเอาไว้ แต่ทุกคนรู้ว่าครูเมมีความสุข ทุกครั้งที่ได้สอนลูกศิษย์ให้รำยรำ และเป็นครูที่ลูกศิษย์มักนึกถึงเป็นคนแรก เพราะความใจดีและเอาใจใส่นักเรียน ทว่ากลับถูกมองด้วยสายตาตั้งคำถาม ในสิ่งที่ตัวเองเป็นจากสายตาของเพื่อนร่วมงานและผู้ปกครอง

แวบหนึ่งผมนึกถึงพ่อทั้งสองของตัวเอง ตั้งแต่ผมรู้ความก็มักจะเจอ สายตาแปลกๆ พร้อมกับการตั้งคำถาม

'ทำไมถึงมีพ่อสองคน'

'ทำไมถึงไม่มีแม่'

'ทำไมถึงโตมาจากครอบครัวแบบนี้'

น้อยคนนักที่จะยินดีกับสิ่งที่พวกเขาเป็น ทำไมนะการเป็นตัวเองมันถึงได้เหนือยกับการตอบคำถามขนาดนั้น ทำไมกัน

ผมชอบเอาขยะไปวางทิ้งไว้ข้างห้องพัสดุเก่าแล้วผลไปล้างไม้ล้างมือ ขณะที่บ๊วยมันไปเข้าห้องน้ำ ส่วนเพย์มันไปประชุมกับประธานนักเรียนตั้งแต่เลิกเรียนแล้ว ระหว่างมอฉันมองนี่ไปเรื่อยฉันก็ไปสะดุดตากับกลุ่มเด็กนักเรียนสามคนที่กำลังยืนล้อมอะไรสักอย่าง เห็นแบบนี้เลยนึกเอะใจ เพราะได้สามตัวนั้นมันเป็นจอมเกรหน่องท้ายๆ ที่ชอบทำตัวเกะกะระรานไปทั่วเพราะมีพ่อเป็นผู้มีอิทธิพล

พอสาวเท้าเข้าไปดูใกล้ๆ ผมเห็นร่างสูงโปร่งที่มีรอยพลาสเตอร์แปะที่หางคิ้วนั่งอยู่กลางวง แวบหนึ่งมอฉันเห็นลือบมองมาทางผม เอาจริงนะถ้ามันเอ่ยปากขอความช่วยเหลือจากผมในวินาทีนั้น ผมก็พร้อมจะกระโจนเข้าไปร่วมวง แต่ฝ่ายนั้นกลับเบือนหน้าหนีไปทางอื่น ทำเหมือนผมไม่มีตัวตน แล้วก็ป็นจังหวะที่ไอ้ตัวหัวโจกอย่าง 'ไอ้ต้อง' กระซอกคอเสื้อเด็กใหม่ขึ้นมา แล้วไอ้เมฆโผล่มาจากไหนไม่รู้วิ่งเข้ามาช่วย

ผมถอนหายใจเฮือกใหญ่ก่อนจะผละออกไป พอพ้นเขตตรงนี้แล้วจึงออกวิ่งสุดแรงไปตามคนมาช่วยเหลือ อย่างน้อยก็สองต่อสาม หวังว่าพวกที่มีกันแค่สองคนจะไม่สะบัดสะบอมไปก่อน ผมวิ่งไปตามครูเมที่อยู่ใกล้ที่สุดไปดูพวกนั้น แต่พอไปถึงผมก็ไม่เห็นใครสักคนอยู่ตรงนั้น

"แน่ใจหรือป่ะว่ามีนักเรียนตีกันตรงนี้"

"แน่ใจครับ เมื่อกี้พวกมันยังอยู่ตรงนี้ก็อยู่เลย"

"แล้วไหนล่ะ"

คณะที่วิ่งตามมาพร้อมกับเพื่อนนางรำสอคล้ายสายตามองไปทั่ว แต่พบแค่ความว่างเปล่า

"มีอะไรกันวะ"

บ๊วยวิ่งหน้าตื่นมาสมทบถามด้วยน้ำเสียงงุนงง นั่นทำให้ผมส่ายหัวในใจก็นึกเป็นห่วงสองคนนั้นที่ไม่รู้หายไประหว่างนั้น หลังจากไม่พบความผิดปกติอะไร ทุกคนเลยแยกย้ายกันไป

"มึงเห็นจริงๆ หรือป่ะ"

"กูไม่ได้ตาฟาด"

ผมยืนยันกับบ๊วยตอนที่มันถามย้าหลังจากที่ได้เล่าให้มันฟังทั้งหมด
ขณะที่กลับมาเก็บห้องและถกเถียงกันจนมืดแล้ว ครูเมก็บอกให้พวกเรา
กลับบ้าน พอตีกับที่พ่อครามแะมารับ ผมเลยแยกกับไอ้บ๊วยที่หน้าโรงเรียน

"นี่พ่อใจส่งพ่อครามมาคุมประพฤติผมรีเปลาเนี่ย"

เอาจริงปกติแล้วผมจะซัอนมอ'ไซค์ไอ้บ๊วยกลับบ้าน แต่เมื่อวานที่
โดนเรียกผู้ปกครอง เดือดร้อนให้พ่อทั้งสองต้องมาพบครูเลยได้รับผมกลับบ้าน
ด้วย แต่วันนี้สิพ่อครามไลน์มาบอกว่าจะมารับ ไม่รู้ว่าเพราะอยากควบคุม
พฤติกรรมของผมรีเปลา

"ไซท์ไหนกันเล่า"

ฝ่ายนั้นสายหน้าไปมาแล้วหัวเราะน้อยๆ

"วันนี้พ่อไปคุยกับลูกค้ามา แล้วขอลับมันต้องผ่านโรงเรียนบุนพูนพอดี
เลยคิดว่าแะรับเรากลับบ้านด้วยกันก็ดีจะได้ไม่ต้องรบกวนบ๊วยให้แะไปส่ง"

ผมพยักหน้าหงึกหงักเพราะรู้ว่าพ่อครามต้องออกไปหาลูกค้าบ่อยๆ
เนื่องจากอีกฝ่ายทำงานเป็นอินทรีเรียและเปิดบริษัทออกแบบตกแต่งเล็กๆ
มีพนักงานราวสิบคนในออฟฟิศ ซึ่งที่ทำงานนั้นก็เปิดอาคารพาณิชย์สองคูหา
ติดๆ กับร้านอาหารของพ่อใจนั่นแหละ

"หรือให้พ่อมารับมาส่งทุกวันดี"

"ไม่เอาหรอก"

ผมสายหน้าหัวือ

"อายสาวตายเลยพ่อ"

"จ้ะให้พ่อใจสอนซัอนมอ'ไซค์อีกสักรอบมั๊ย"

คราวนี้ผมเบะปากทำหน้าสยอง

"พ่อครามอยากเป็นกรรมการห้ามมวดยหรือครับ"

คนฟังถึงกับหัวเราะร่วน จังหวะนั้นผมมองออกไปนอกหน้าต่างห้องโดยสาร
แล้วสายตาก็ก็นิ่งไปปะทะเข้ากับร่างสูงโปร่งที่คั่นตากำลังเดินอยู่ริมถนนกับไอ้เมฆ
สภาพดูปกติทุกอย่างจนผมเผลอพ่นลมหายใจออกมา เพราะรถที่นั่นยังไม่ออกตัว

ทำให้ผมได้เห็นใบหน้าชัดๆ ว่านอกจากพลาสติกที่ปิดตรงทางคิ้ว มุมปากข้างหนึ่งก็มีรอยชำรุดด้วย

ผลยังสดใหม่นั้นทำให้ผมใจกว้างไม่น้อย ถึงกับขยับไปเกาะกระจกห้องฝายนั่นเขม็ง แล้วเหมือนคนที่อยู่นอกตัวรถก็รู้สึกตัวถึงได้มองเข้ามาในรถ พอได้มองใบหน้าหมอนั้นตรงๆ ผมถึงกับพูดไม่ออก มุมปากนั้นไม่ใช่แค่มีรอยชำรุดแต่มันมีเลือดซึมออกมาเล็กน้อย

ผลแรกที่ทางคิวนั้นเพราะผมที่ทะเล่ทะล่ไปนั่งอยู่กลางถนนจนทำให้อีกฝ่ายบาดเจ็บ

ผลที่สองนั้นสาเหตุหนึ่งก็มาจากผมที่ไม่คิดจะเข้าไปช่วยคนที่โดนรุมในตอนนั้น

"มองอะไรล่ะบูน"

เสียงพ้อครามดังขึ้นตอนที่รถค่อยๆ ออกตัว หมอนั้นก็เบือนหน้าไปอีกทางท่าเหมือนมองไม่เห็นกัน ผมเฝ้าปากแน่นก่อนจะเบะปากให้กระจกโธ่เอ๊ย ใจเราก็นึกเป็นห่วง เอะ

"บูนรอพ่อที่รถมัย หรือจะลงไปเดินตลาดด้วยกัน"

พ้อครามพูดขึ้นตอนที่หักพวงมาลัยมาจอดรถที่ลานจอดรถในตลาดสด หลังจากได้รับสายจากพ่อใจที่โทรมาบอกให้ซื้อของเพิ่มเติม

"ไปครับไป ตลาดนี้ไม่ได้มานานแล้ว เดี่ยวบูนไปช่วยถือของ"

หลังจากจัดการถือรถเสร็จพวกเราก็พากันเดินเข้าไปด้านใน เมื่อได้ของครบแล้วพวกเราກໍ່กำลังเดินผ่านแผงขายขนม ซึ่งผมจำได้แม่นว่ามันคือของโปรดของผม แน่นอนว่าไม่ต้องบอกให้พ้อครามหยุดวะ ฝายนั่นก็เดินไปหยุดที่หน้าร้านทันที

"อ๊วย ไม่เจอดังนานนะพ่อรูปหล่อ นี่แฟนที่เป็นเจ้าของร้านอาหารไม่มาหรอ" แม่ค้าแกพูดไปหยิบขนมใส่ถุงไป "อ้าว นั่นลูกชายไซ้มัย บ้าไม่เห็นดังนาน โตเป็นหนุ่มขนาดนี้แล้วหรอ"

ผมยิ้มๆ พลายยกมือไหว้อีกฝ่าย

"เนี่ยนะป้ายังคุยกับแฉ่งข้างๆ ถึงพ่อหนุ่มอยู่ว่าตอนหนุ่มๆ ที่เราเป็นพระเอกละครนะลือล่อ เสียอายนะเล่นไม่กี่เรื่องเอง"

สีหน้าของพ่อครามขมขื่นเล็กน้อยแต่ยังขยับรอยยิ้มบางๆ ให้คนขาย ขณะที่ผมเฝ้าปากแน่นเพราะรู้ว่าในอดีตพ่อครามเคยเป็นนักแสดงที่มีชื่อเสียง แต่นั่นมันเรื่องก่อนที่ผมจะเกิด เรื่องนั้นมันนานมาयीสิบปีแล้ว

"เรากับแฟนนี่เก่งนะ เลี้ยงเด็กจนโตขนาดนี้"

"..."

"อย่าหาว่าป้าสอดรู้สอดเห็นเลยนะ ว่าแต่เรากับแฟนนี่ใครเป็นพ่อเป็นแม่กันล่ะ"

คราวนี้สีหน้าของพ่อครามเจื่อนลงอย่างเห็นได้ชัด มือที่ยื่นไปรับถุงขนมสั้นเท่าจนผมต้องยื่นมือไปรับเอง พ่อครามหันมาสบตากับผมแวบหนึ่งแล้วฝืนยิ้มให้ ก่อนจะเดินออกไปก่อน นั่นทำให้ผมกำถุงขนมจนแน่นแล้วตอบป้าด้วยน้ำเสียงเรียบเฉยว่า

"ผมไม่มีแม่ครับ ชีวิตผมมีแค่พ่อสองคน แล้วพวกเขาไม่เคยสอนผมให้ใส่ใจเรื่องของคนอื่นมากกว่าเรื่องของตัวเองครับ"

ผมไม่รู้ว่่าตัวเองเดินออกมาจากร้านป้ายังไง จนกระทั่งมาถึงลานจอดรถ ผมเห็นถึงขยะที่วางตั้งอยู่ก็เฝือร่่าที่จะหย่อนถุงขนมนั้นลงไปทันที แล้วก้าวยาวๆ ไปขึ้นรถที่พ่อครามสตาร์ทเครื่องรออยู่แล้ว พวกเรานั่งสบตากันในความเงียบ และเป็นพ่อครามที่เฝือร่่าทำลายความเงียบ

"กลับบ้านกันดีกว่าเนอะ"

"เหลืออีกสิบวินาทีครับ"

"หือ?"

พ่อครามทำหน้างุนงง ขณะที่ผมอ้าแขนกว้าง ทำเอาฝ่ายนั้นหนึ่งไปทันที "เมื่อเข้าผมกอดไปแค่สิบวินาที เหลืออีกตั้งสิบวินาที"

พ่อครามตาแดงๆ ก่อนจะขยับมากอดผมจนแน่น พวกเรากอดกันอยู่นานโดยไม่ได้พูดอะไร

"ถ้าพ่อใจมาได้ยินนะ มีหวังแฉ่งป้าลัมระเนระนาดแน่"

ผมพูดติดตลกตอนที่พ่อครามขยับถอยออกไปแล้ว ฝ่ายนั้นทำตาโต
รีบห้ามเป็นพัลวันเพราะรู้ว่าพ่อใจเป็นคนหัวร้อนขนาดไหน

"อย่าเล่าให้หมอนั่นฟังเชียวนะบูน"

"แล้วพ่อครามโอเคเธอ"

"พ่อไม่เป็นไร แล้วบูนล่ะโอเคมั๊ย"

"ของมันแน่อยู่แล้ว"

ฝ่ายนั้นเอื้อมมือมาโยกศีรษะผมเบาๆ แหวตาคู่ฉันมีแต่ความห่วงใยและ
เจือไปด้วยความรู้สึกผิดเล็กๆ

"ผมโอเคจริงๆ นะ โอเคที่แปลว่าโอเค ไม่ใช่ทำเหมือนว่าโอเค พ่อสบายใจ
ได้เลย"

พ่อครามขยับเข้ามาใกล้ผมจนแน่นทั้งที่ยังพูดไม่ทันจบประโยคดี
ด้วยซ้ำ ฝ่ายนั้นลูบศีรษะผมเบาๆ แล้วกระซิบที่ข้างหูเสียงแผ่วว่า

"ขอโทษที่ทำให้ต้องเจอเรื่องแบบนี้ลูก"

ผมหลับตานิ่ง ก็ครั้งแล้วที่พ่อต้องขอโทษในสิ่งที่ตัวเองเป็น
ก็ครั้งกันแล้วนะ

"เท่านี้ก็โอเคแล้วรีบไป"

พ่อใจพูดไปก็ตักเมนูต้มยำรสเผ็ดมารับประทานใส่ชาม

"ระวังร้อนนะลูก"

"ครับ"

โชคดีที่ผมสวมถุงมือกันร้อนจึงประคองชามต้มยำที่ยังร้อนๆ มีควัน
ลอยขึ้นมาให้เห็นอย่างช้าๆ ก่อนจะเย็นไปตรงหน้ากล้องที่พ่อครามเป็นคน
กดถ่ายวิดีโอ แล้วสลับโหมดไปถ่ายรูปอาหารในชามก็เป็นอันเสร็จเรียบร้อย

"หอมมากเลยครับ"

ผมทำจุกพุดพิศไปลูบท้องตัวเองไปด้วย

"งั้นกินข้าวกันเลยมัย เดี่ยวพ่อไปทอดไข่เพิ่มให้"

"ไม่อดช่วงตอบคำถามให้เสร็จก่อนเหรอกครับ"

ผมท้วงขึ้นเพราะหลังอัดคลิปทำอาหารกันแล้วจะมีช่วงท้ายของแต่ละคลิปที่พ่อโจจะหยิบคำถามจากคอมเมนต์ของแฟนคลับมาตอบ ที่พูดมาทั้งหมดนั้น เพราะนอกจากเปิดร้านอาหารแล้ว เมื่อต้นปีที่ผ่านมามีพ่อโจชวนผมมาทำคลิปเข้าครัวตามประสาพ่อลูกลงช่องตึกต่อของตัวเอง ชื่อคอนเทนต์ **กินข้าวกับลุงโจ** ซึ่งเป็นชื่อเดียวกับร้านอาหาร ตอนแรกก็ทำอย่างไม่จริงจังนักรอก เพราะพ่อโจแค่อยากหากิจกรรมทำร่วมกับผมก็เท่านั้น ใครจะคิดว่าพอลงคลิปไปแล้วจะดันมีคลิปหนึ่งแมสขึ้นมา

เป็นช่วงตอบคำถามมีสาระบ้างไร้สาระบ้างตามสไตล์คนกวนๆ แบบพ่อโจ แน่จนกว่าคำตอบที่คาดไม่ถึงนั้นชวนขำจนกลายเป็นไวรัลชั่วข้ามคืน ทำให้ช่องกินข้าวกับลุงโจดันมีกระแสขึ้นมาเฉย

"มาเดี๋ยวผมถ่ายให้ พ่อครามลองเข้ากล้องบ้างสิ"

พ่อครามส่ายหน้าหัวือ รีบขึ้นตัวเองจากการเกาะกุมของผม

"เรานั้นแหละ เข้าไปกับพ่อโจเลย เดี่ยวพ่อถ่ายเอง"

"ตั้งแต่ทำคลิปมาพ่อครามไม่เคยออกกล้องสักครั้งเลยนะ มีแต่คนคอมเมนต์ถามว่าใครเป็นคนตัดต่อคลิปสนุกขนาดนี้ โชว์หน้ารับเครดิตบ้างสิครับพ่อ"

"ปล่อยคนนั้นเขาไปเถอะนุ่ ต่อให้เอาช้างมาอุดพ่อครามของลูกก็ไม่มีทางออกกล้องเหรอก"

พ่อโจพูดยี้มๆ แน่จนกว่าคำพูดนั้นเป็นความจริง เพราะต่อให้ตื้อตึงบังคับให้พ่อครามออกกล้องเท่าไร อีกฝ่ายจะทำท่าทางปฏิเสธเสียงแข็ง นั่นทำให้ผมอดคิดไม่ได้ว่าเพราะอะไร จากอดีตพระเอกเจ้าบทบาทที่อยู่น่ากล้องตลอดเวลาในวันวานถึงกลัวการออกกล้องขนาดนี้ หรือว่าการอยู่ต่อหน้าสื่ออาจจะทำให้อีกฝ่ายเจ็บปวดไม่น้อยเลยสินะ

เอาเถอะ ถึงแม้ว่าเราจะไม่เคยออกกล้องด้วยกันสามคน แต่ทุกครั้งที่เรา

มีถ่ายทำ เบื้องหลังก็มีภาพถ่ายทุกคนกับเมนูนั้นอยู่ดี

"ผมไม่อยู่ตรงกลางแล้วนะพ่อ ขออยู่ข้างหน้าแล้วเซฟทีนะครับ"

ผมจัดทำทางแล้วยื่นมือข้างที่ถือโทรศัพท์สุดแขน ด้านหลังมีพ่อโจ ยืนซ้อนหลังกอดคอพ่อครามที่ถือแชมดัมย่า และภาพนั้นพวกเขายิ้มแย้มกัน ทั้งสามคน ถึงภาพแบบนี้จะไม่เคยออกสื่อเลยสักครั้ง แต่มันมีหลักฐานที่ชัดเจน ว่าพวกเราอยู่ด้วยกันทุกช่วงเวลา

"มีอะไรให้ผมช่วยมั๊ยครับ"

ผมเดินไปด้อมๆ มองๆ ในครัวของร้านที่กำลังวุ่นวาย ช่วงวันเสาร์แบบนี้ ลูกค้าค่อนข้างแน่น บางครั้งต้องมานั่งรอต่อคิวด้วยซ้ำ ลูกค้าเลยพากันบ่น ที่พ่อโจดันปิดร้านทุกวันอาทิตย์ ทำให้ลูกค้าที่อยู่ไกลและวางเฉยวันหยุด ต้องมาใช้บริการกันอย่างเนืองแน่นในวันเสาร์แทน

"น้องบูนช่วยเอาอันนี้ไปให้ลูกค้าที่โต๊ะแปดทีนะคะ"

พนักงานคนหนึ่งพยักพืดไปทางอาหารที่บรรจุอยู่ในกล่องเก็บความร้อน เรียบร้อยแล้ว ผมชะงักไปดูใบออเดอร์แล้วมึนคิ้วเล็กน้อยเพราะเมนูนี้ไม่มีที่คนหรือที่สั่ง ยิ่งบวกกับอเมริกาโน่น้ำส้มนี้ยังมีคนเดียว ซึ่งเป็นลูกค้าประจำ ของที่ร้านเท่านั้น แต่แปลกแฮะวันนี้มีเมนูอื่นด้วย

ผมจัดออเดอร์ใส่ถุงกระดาษที่มีโลโก้ของร้านแล้วตรงดิ่งไปที่โต๊ะ เพราะอยากไปพักหายใจอีกฝ่าย แต่ต้องแปลกใจว่านอกจากจะไม่พบชายชราลูกค้าประจำ ซึ่งผมเรียกติดปากว่าคุณตาเศรษฐีแล้ว กลับเห็นร่างสูงโปร่งที่คันทาของ ใครบางคนนั่งอยู่ หมอนั่นเองก็คงแปลกใจเช่นกันมันถึงได้เลิกคิ้วใส่กันแบบนี้

"มารับอาหารแทนคุณตาเหรอ"

ฝ่ายนั้นไม่พูดตอบอะไรนอกจากยื่นมือมารับถุงกระดาษแล้วเตรียม ผละออกไป

"นี่..."

ผมเอ่ยรั้งอีกฝ่ายไว้ก่อนเพราะสังเกตเห็นมุมปากที่เขียวซ้ำ พอแผล

เริ่มช้าแล้วน่ากลัวว่าจะเจ็บไม่น้อย เลยอดที่จะสอดปากพูดออกไปไม่ได้

"มีอะไร"

พอหมอนั่นหันหน้ามาตรงๆ ผมเองกลับไม่กล้าที่จะพูดออกไป

"เปล่า"

พอได้ยินแบบนั้นหมอนั่นก็ผละออกไปแทบจะทันที ขณะที่ผมได้แต่มองตามจนกระทั่งพนักงานในร้านเดินเร็วๆ เข้ามาหา

"ลูกค้าคนเมื่อกี้ไปแล้วเหรอคะน้องนุ่น"

"ครับ"

"ตายแล้ว เขาน่าจะลืมหอมะนาวกับซอพต์คุกกี้ล่ะคะ"

ที่พนักงานชุดถุงในมือขึ้น ผมเลยคว้าเอาไว้แล้ววิ่งตามแผ่นหลังนั้นไป ก่อนจะตะโกนเรียกฝ่ายนั้นดังๆ จนหมอนั่นหยุดเดินแล้วเอี้ยวตัวกลับมาองด้วยท่าทางรำคาญ

"เดี๋ยวก่อน เฮ้ย"

ผมสะดุ้งโหยงตอนที่เท้าข้างหนึ่งเหยียบลงไปบนสิ่งปฏิกูลของเจ้าต่างที่มักมาปล่อยของเสียเรี่ยราดแถวริมถนน เท่านั้นไม่พอรอaramตกใจเลยก้าวเร็วๆ ตรงไปหาอีกฝ่าย แล้วเท้าข้างที่เหยียบข้า้หมาเมื่อกี้ก็เหยียบลงไปทีหั่วรองเท้าของหมอนั่นเต็มๆ

หลานชายของคุณตาเศรษฐีตัวดำส่ายตาขึ้นมองผมเขม็ง

"นี่มึง"

"แหะ เข้าไปล้างเท้าในบ้านกูก่อนเถอะ"

สุดท้ายแล้วผมก็พาอีกฝ่ายเข้าทางหลังร้านที่เป็นอาคารพาณิชย์ ก่อนจะเดินเข้าไปทางด้านนั้นที่เป็นบริเวณบ้านที่มีลานกว้าง ฝ่ายนั้นดูจะสนใจบ้านต้นไม้ที่อยู่ห่างออกจากตัวบ้านหลักพอสมควร ซึ่งพอครมสร้างให้ผมเล่นตอนเด็กๆ และทุกวันนี้ก็เป็นมุมโปรดที่เวลาเพื่อนมาบ้านที่ไร่ก็จะมารวมตัวกันที่ตรงนั้น

"สนใจฐานทัพกูหรือ"

มันไม่พูดอะไรนอกจากใช้สายยางที่ผมไปลากมาล้างรองเท้าตัวเอง

"ถามจริงนะ มึงนี่หลานตัวจริงของคุณตาเศรษฐีจริงรึเปล่าวะ"

"คุณตาเศรษฐี?"

"อ้าว ก็ชอยบ้านมึงนั่นมันชอยคนรวนนี่หว่า เหอะ อย่าเปลี่ยนเรื่องที่ถามไปนะ"

"ทำไม"

"ก็คุณตามึงนะอัธยาศัยดี ชวนคุยสารพัดเวลามาที่ร้าน ส่วนมึงเงิบเหมือนไม่มีปาก"

"ไม่ชอบคุยกับคนแปลกหน้า"

ฝ่ายนั้นพูดเสียงเรียบ แต่แวต้ามันกวนสันตืนอยู่นะเอาดีๆ

"มึงสิคนแปลกหน้า อยู่ๆ ก็โผล่มาเข้าเรียน ม.หก กลางคันเนี่ยนะถามจริง โดนไล่ออกจากโรงเรียนเก่าเหวอ แล้วเมื่อวานอะ ที่ต่อยกับไอ้พวกนั้นสรุปใครชนะอะ"

"ไม่ชอบเล่าเรื่องส่วนตัวให้คนแปลกหน้าฟัง"

"กูเพื่อนร่วมห้องมึงเกอะ"

ฝ่ายนั้นมองหน้าผมตรงๆ

"ไม่รู้จัก"

คราวนี้ผมจึกปากทันที

"บูน"

"..."

"กูชื่อบูน"

ผมถลึงตาใส่มัน "ส่วนมึงกูรู้ชื่อแล้ว...ชื่อไอ้ควาย"

มันมองหน้าผมนิ่ง

"ไอ้ควาย"

"คีน"

"ควาย"

ผมแก้มักยกมือขึ้นปิดหูทั้งสองข้างเพื่อไม่ให้ได้ยินเสียงมัน แต่ฝ่ายนั้นขยับมาดึงมือทั้งสองข้างของผมแยกออก แล้วพูดชื่อตัวเองด้วยเสียงหนักแน่น

"กิน...กูซื้อกิน คีตะ โยธาทิระกาล"

ผมเบะปากใส่อีกฝ่าย ก่อนจะสุดลมหายใจเข้าลึกๆ เพราะรู้สึกหายใจ
ติดๆ ขัดๆ ที่ถูกจ้องเขม็งแบบนี้ แต่กลิ่นไม่พึงประสงค์ที่สูดดมเข้าไปนั้น
เกือบทำเอาอ้วกแตก

แหะะ ขี้หมาเหม็นมาก

กดอย่า

เมนูที่ 3

"ผมนะคนเหงา ได้แต่เฝ้ามองพระจันทร์ และมีความฝัน สักครั้งอยากจะขึ้นไปข้างบนนั่น"

บนโลกมันเห็นบนานาว มีเพียงแสงดาวจากจันทร์ที่ส่องถึง
ผมอยากไปดวงจันทร์ไปเถอะ นั่งรถไฟไปดวงจันทร์"

ผมเคาะนิ้วแล้วโยกศีรษะไปตามจังหวะเสียงเพลงที่กำลังฟัง จนกระทั่งหูฟังข้างหนึ่งถูกดึงออกจากหู นั่นทำให้เพลงที่กำลังฟังอยู่หยุดเล่นทันที ไอ้บ๊วยที่เลิกเตะบอลในห้องเรียนระหว่างรอครูเข้าสอนคาบต่อไปมายืนเท้าเอวยกคิ้วให้กัณอย่างกวนๆ ส่วนเพยนะมันเด็กเรียน มีเวลาว่างระหว่างรอเปลี่ยนคาบ นิดหน่อยมันก็สามารถหยิบหนังสือขึ้นมาอ่านได้แล้ว

"อะไรวะ"

ผมคว้าหูฟังข้างที่ถูกดึงออกจากหูคืนมา ส่วนมันก็จะงอไปดูที่หน้าจอโทรศัพท์ของผมแล้วพูดขึ้นว่า

"ฟังเพลงนี้อีกแล้วเหรออ เพลงอะไรนะ รถไฟ อะไรวะ"

"รถไฟไปดวงจันทร์"

"มึงนี่ดูท่าจะชอบเพลงแนวนี้ละ" แนวเพลงที่มันว่าน่าจะเป็นคือเพลงฮิพฮ็อพที่ผมชอบฟังมากๆ "แล้วนักร้องชื่ออะไรนะ ชื่อที่อ่านยากๆ อะ แม่พวกแร็ปเปอร์นี่ชอบตั้งชื่อยากๆ กันจังวะ กูอ่านตั้งนานยังไม่ออกเลย"

"12°35'N"

บ๊วยทำหน้าที่ม่วยตอนที่ผมพูดจบ

"อีกทีสิ"

"สิบสององศา สามสิบห้าลิปดา* เหนือ"

"ชื่อเหมือนที่ตั้งทางภูมิศาสตร์" เพยเงยหน้าขึ้นจากหนังสือในมือแล้ว ชะเงยดูหน้าจอโทรศัพท์ผมอีกคน ก่อนจะพูดว่า "แฟนคลับตัวงเหวอ กูเห็นมึง ฟังแทบทุกวัน"

ผมยกไหล่ไม่ได้ตอบอะไร เป็นจังหวะที่อาจารย์แม่เดินเข้ามาพอดี เสียงเซ็งแซ่ของพวกเรากลับเจียบสงบลง ฝ่ายนั้นกวาดตามองไปทั่วทั้งห้อง ก่อนจะถามขึ้นว่า

"มีใครเห็นนายคิตะมั๊ย ครูมีเรื่องจะคุยกับเขา"

ทั้งห้องพากันส่ายหน้าหือ บางคนทำหน้ามึนงงเหมือนไม่เคยได้ยิน ชื่อนี้มาก่อน แต่ชื่อนั้นทำให้ผมเอี้ยวมองไปด้านหลัง แก้อีสองตัวนั้นว่างเปล่า ไร้เงาของสองคนนั้น

หายหัวไปไหนของมันวะ

"คิตะไม่อยู่ครับ"

เพราะอะไรไม่รู้ผมถึงพูดแบบนั้นออกไป ท่ามกลางสายตาใคร่รู้ของเพื่อนทั้งห้อง ขณะที่อาจารย์แม่เมื่อได้คำตอบแล้วก็พยักหน้าน้อยๆ แล้ว ผละออกไป

"ใครวะคิตะ"

บ๊วยมันสะกิดไหล่ถาม

"ไฉ่เด็กใหม่"

"แล้วมึงไปรู้ได้ไงว่ามันชื่อคิตะ"

คำถามต่อมานั้นทำให้ผมพูดไม่ออก ได้แต่ยกไหล่ทำหน้าที่ไม่รู้ไม่ชี้ ไฉ่สองตัวนี้หรีตามองอย่างสงสัย แต่ผมไม่ได้ปรึกษาพูดอะไรต่อ มันเลยเลิกสนใจไปโดยปริยาย ตอนนั้นเองที่ไฉ่เมฆมันเดินเข้าห้องเรียนมา ตอนที่

* ลิปดา เป็นหน่วยหนึ่งในมาตราวัดมุม มีค่าเท่ากับเศษ 1 ใน 60 ขององศา ซึ่งแบ่งออกเป็น 60 ฟลิปดา

เดินผ่านเหมือนได้กลิ่นน้ำหอมโคตรฉุนจากตัวมันด้วย

"อื้อหือ มึงไปตกถึงน้ำหอมที่ไหนมาวะเมฆ"

บ๊วยสอดปากถามขึ้นเป็นเชิงล้อเลียน แต่เพยกกลับทำหน้าเครียด
จ้องหน้าไอ้เมฆตาแข็ง

"นี่มึงทำเรื่องนั้นอีกแล้วหรือ"

เพยกมันพูดแบบนี้หมายความว่าไงวะ ผมมองคนโน้นทีคนนี่ที ก่อนจะ
ตาเบิกโพลงเพราะไม่เคยเห็นเพยกโกรธขนาดนี้มาก่อน เมื่อเพื่อนผมผุดลุกขึ้นยืน
แล้วผลักรอกเมฆอย่างแรง แน่نونว่าหุ่นนักบอลอย่างไอ้เมฆที่ทั้งหนาทั้งสูง
ไม่สะเทือนหรอก แต่เพื่อนผมนี่สิไม่ต้องพูดถึงความแข็งแรง แค่ส่วนสูงก็
ห่างชั้นกันแล้ว

"กูทำอะไร"

เมฆถามด้วยท่าทางกวนๆ ทว่าทงมันไม่ได้ยี้หะกับสีหน้าโกรธจัด
ของอีกฝ่าย

"นี่มันเรื่องอะไรกันวะ"

ผมกับไอ้บ๊วยรีบเข้าไปแยกพวกมันทั้งสองออกจากกัน

"กูบอกแล้วไอ้เม้ย ถ้ามึงทำอีกกูจะไม่ปล่อยไปเหมือนที่ผ่านมาแล้ว"

เพยกพูดเสียงแข็ง ขณะที่เมฆจ้องตาไม่หลบสายตาด้วยซ้ำ นี่พวกมัน
ไปเป็นศัตรูกันตั้งแต่เมื่อไหร่เนี่ย ผมทำอะไรไม่ถูก ได้แต่รั้งแขนเพื่อนเอาไว้

"แล้วไงวะ"

"มึงอยากรอดนั้ล่อออกหรือ"

"เรื่องของกู"

"ไอ้สัตว์"

ก่อนที่จะผมจะได้เห็นพวกมันวางมวยใส่กัน โชคดีว่าครูที่สอนคาบต่อไป
เข้ามาพอดี ไอ้เพยกฮึดฮัดแยกกลับไปนั่งที่โต๊ะอย่างไม่สบอารมณ์ ขณะที่อีกฝ่าย
เดินซิกกลับไปที่โต๊ะหลังห้องของตัวเอง ไอ้สองตัวนี้ต้องมีเรื่องกระทบกระทั่งกัน
มาแน่ๆ ปกติคนที่โมโหอะไรกับใครอย่างไอ้เพยกไม่น่าโกรธจนหวีดวางมวยกับ
คนอื่นได้

พวกมันมีเรื่องอะไรกันแน่ ผมนึกสงสัยแล้วมองกลับไปทีโตะหลังห้องอีกครั้ง แก้อื้อข้างกายของไอ้เมฆว่างเปล่า และมันว่างเปล่าแบบนั้นไปตลอดทั้งบ่ายจนกระทั่งเลิกเรียน

หลังเลิกเรียนวันนี้ผมมีเวรทำความสะอาดห้องต่อ โชคดีว่าวันนี้ะนี่งก็มีรายชื้อทำเวรด้วย แล้วบ๊วยกับเพยก็เหมือนนกรู้ พวกมันรีบชิงพากันเอาขยะไปทิ้ง ตอนนั้ทั้งหมดจึงเหลือแค่ผมกับเธอ

"เดี่ยวเราป็นขึ้นไปเก็บเองคะนี่ แค่นี้เอง"

"จะดีเหร"

เธอพูดอย่างเป็นห่วงเมื่อเห็นผมอาสาจะป็นแก้อื้อขึ้นไปต้งประกาศอันเก่าที่จะหลุดแหล่ไม่หลุดแหล่ตรงมุมด้านบนของกระดานแล้วให้เธอจับแก้อื้อเอาไว้กันล้้ม

"แนไฉนะ"

หัวใจผมพองโตเมื่อรับรู้ได้ต้งน้ำเสียงห่วงใยของอีกฝ่าย

"แนะ ถ้ามแล้วย้งจะยี้ม"

คราวนี้มีแรงป็นขึ้นไปเลยแฮะ ผมคิดขำๆ กับตัวเอง เพราะมัวแต่อารมณ์ดีเลยไม่ทันระวังจนนิ้วข้างหนึ่งโดนลูกแม็กซีที่ติดกับกระดานทิ่มเอา

"อู้ยย"

"เป็นอะไรนะบุน ไหนมาดูซิ"

เธอผวารีบคว้ามือไปดูตอนที่ผมลงมาจากแก้อื้อแล้ว

"เลือดออกด้วย"

"ไม่เป็นไร"

เธอสายหน้าไปมาก่อนจะเดินไปที่กระเป๋านักเรียนตัวเองแล้วหยิบอะไรสักอย่างออกมา พอได้ดูใกล้ๆ จึงเห็นว่าเป็นพลาสติกลายการ์ตูนน่ารัก ผมยืนมองเธอค่อยๆ บรรจจลกพลาสติกและปะให้อย่างเบาเมื่อ ทั้งที่หัวใจเต้นโครมครามเหมือนจะทะลุออกมาจากอก

ความรู้สึกที่อัดอั้นอยู่ในใจมันรอเวลาที่อยากจะปะทุจนผมต้องสูดลมหายใจ

เข้าลึกๆ

"คะนึง"

"หือ?"

เธอยังก้มหน้าซ่อนอยู่กับการติตพลาสเตอร์

"เรา..."

"ทำไมอะ"

คะนึงเงยหน้าขึ้นมาจากมือผม

"เราชอบ...อะ"

"เฮ้ย ไฉ่บุ๋น เกิดเรื่องแล้ว"

ยังไม่ทันที่ผมจะได้พูดคำนั้นออกไป บ๊วยมันก็วิ่งหน้าตื่นเข้ามาผิศจังหวะ
จนผมถอนหายใจเฮือกใหญ่ คะนึงเองก็พลอยตกอกตกใจไปด้วย

"มีอะไรอะ แล้วนี่เพยมันหายไปไหน"

"มันไปที่หน้าโรงเรียนก่อนนะสิ"

บ๊วยละล้าละลักพูดต่อ ไม่สังเกตสถานการณ์โดยรอบเลย ไอ้เพื่อนเวอร์

"ก็ยัยผิงประธานนักเรียนนะสิ"

"เกิดอะไรขึ้น"

คะนึงโผล่ถามขึ้นอย่างตื่นตระหนก คงเพราะผิงเป็นเพื่อนสนิทกับ
อีกฝ่าย

"ผิงโดนรถเฉี่ยวตอนข้ามทางม้าลายที่หน้าโรงเรียน"

"ฉิบหาย"

พอได้ยินแบบนั้นแล้วผมจึงรีบวิ่งตามหลังของคะนี่ไปติดๆ ด้วยความ
เป็นห่วง ระหว่างนั้นไฉ่เมซท์ก็ตะบอกลอยูกี่วิ่งตามมาสมทบด้วย ภาพที่เห็น
ตรงหน้าโรงเรียนดูซุลมุนวุ่นวาย มีรถก๊วยที่กำลังเปิดไซเรน และที่ทำให้ผม
แปลกใจคือคนที่หายหัวไปตลอดทั้งป้ายกำลังช่วยก๊วยประคองตัวของผิง
ขึ้นเปลพยาบาล เท่านั้นไม่พอไฉ่เด็กใหม่ยังถอดเสื้อนักเรียนของตัวเองเพื่อ
คลุมหน้าอกให้คนเจ็บ เพราะสังเกตเห็นว่าเสื้อนักเรียนของผิงกระดุมหลุดออก
จากกันจนดูไม่เรียบร้อยนัก

ผมมองภาพที่ครูเวรรีบวิ่งขึ้นรถก็หายไปพร้อมกับคณะหนึ่งเพื่อนสนิทของคนเจ็บ พอเคลียร์ทุกอย่างเรียบร้อยแล้วก็ได้ยินเสียงรถพยาบาลแล่นออกไปทันที

"เขตโรงเรียนแท้ๆ แม่จะขับรถเร็วไปไหนวะ"

ไอ้เพี้ยนมันบ่นให้คู่กรณีซึ่งเป็นคนขับมอเตอร์ไซด์ที่ฝ่าไฟแดงตรงทางม้าลาย แต่ผู้กระทำความผิดแค่บาดเจ็บเล็กน้อยเท่านั้น แน่แน่นอนว่าตอนนี้โดนลากไปสถานีตำรวจแล้ว

"ภาวนาให้ผิงอย่าเป็นอะไรมาเลย"

"อ้อ"

ผมพยักหน้าลึบแล้วมองตามแผ่นหลังกว้างของไอ้เด็กใหม่ที่ตอนนี้มีเพียงเสื้อกล้ามที่เดินนำอยู่ไม่ไกล หมอนี่หายไปไหนมาตลอดทั้งบ่าย แล้วอยู่ๆ ก็โผล่มาอีกที่ตอนเลิกเรียน ผมได้แต่เก็บความสงสัยไว้ในใจ

เย็นวันนี้ผมกับเพื่อนช่วยกันจัดห้องนาฏศิลป์อยู่พักใหญ่ ก่อนจะกลับผมเลยเอาขยะไปทิ้ง แล้วก็ต้องแปลกใจเพราะได้ยินเสียงร้องแฉ่วๆ ของสัตว์ชนิดหนึ่ง พอเดินไปหลังห้องพัสดุเก่าๆ ที่ติดกับป่าผมก็ต้องอุทานออกมาเมื่อเห็นลูกสุนัขตัวเล็กๆ สองตัว น่ากลัวว่าคงเพิ่งลืมตาดูโลกได้ไม่นาน

"เฮ้ย"

ผมมองซ้ายมองขวาหาแม่ของพวกมัน แต่กลับไร้แวว คิดว่าแม่มันคงออกไปหาอาหารเพราะหลุมใหญ่ขนาดนี้มันคงนอนเฝ้าลูกอยู่ด้วยกันแน่แหละ เห็นแบบนี้แล้วผมจึงค่อยๆ ใช้มือช้อนพวกมันขึ้นมาดู ตายยังไม่ลืมด้วยซ้ำ แม่โคตรน่ารักเลย

"ทำอะไรวะปุ่น"

บ๊วยที่เดินมาหาผมเอ่ยถามขึ้น

"ลูกหมาอะ น่ารักมัย"

"เฮอ มึงเอาไปเลี้ยงสักตัวมัยละ"

ผมได้ยินแล้วเบะปากแทบไม่ทัน

"กูอยากอยู่ แต่พ่อครามแพ้นสัตว์นะสิ"

มันหัวเราะน้อยๆ มองผมอย่างเวทนา

"เออๆ ฉันรีบกลับกันเถอะ เดี่ยวมีดชะก่อน"

สุดท้ายผมต้องจำใจปล่อยลูกหมาตัวนั้นที่กลืนหมาเด็กแม่งโคตรหอม
ลงบนพื้นอย่างอาลัยอาวรณ์

พักเที่ยงวันต่อมา

ผมรีบวิ่งเอานมกล่องที่พอจะหาซื้อได้ที่สหกรณ์ ในใจก็คิดว่าวันหลัง
จะอ่อนให้พอใจพาไปหาซื้อนมแพะให้เจ้าตัวกลมพวกนี้ ก่อนจะสาวเท้าไปยัง
หลังห้องพัสดุเก่า ตอนที่ไปถึงในหลุมที่มีลูกหมาน้อยยังเหมือนเดิม แต่วันนี้
เห็นแม่มันนอนเฝ้าอยู่ไม่ไกล ผมเลยเทนมใส่ซามแล้วค่อยๆ เลื่อนให้หมา
แม่ลูกอ่อน ซึ่งต้องทำอย่างระวังเพราะกลัวมันจะกัดเอา ว่ากันว่าหมาแม่ลูกอ่อน
จะดุเป็นพิเศษ เพราะสัญชาตญาณความเป็นแม่ที่ต้องปกป้องลูกของมัน

มันขยับตัวมาดมๆ นมก่อนจะค่อยๆ เลียกินอย่างเอร็ดอร่อย พอกิน
จนหมดแล้วมันก็หันมองมาทางผม ก่อนจะค่อยๆ เดินเข้ามาใกล้ เล่นเอาผม
ทำตัวไม่ถูกเพราะกลัวมันจะทำร้าย แต่สุดท้ายมันก็ดมๆ ที่ขาแล้วขยับหัวมา
คลอเคลียทำเหมือนจะอ่อน นั่นทำเอาผมหลุดหัวออกมา

"จะอ่อนขอของกินสิท่า"

คราวนี้ผมใจกล้ายื่นมือไปลูบหัวมัน

"ว่าไครบ ชื่ออะไรเนี่ย แล้วมาแอบคลอตุลกแถวนี้ได้ยังไงกันอี"

มันเลียมือผมไปมา

"ฮือ มันสกปรกนะเว้ย ไหนๆ ขอไปดูลูกๆ ของหนูหน่อยสิครับ"

ผมขยับไปดูลูกหมาน้อยที่กำลังไถตัวไปมา ตายังไม่ลืมตาดูด้วยซ้ำ ตัวหนึ่ง
มีสีขาวลายน้ำตาล อีกตัวมีสีดำ

"อ้วนจ้ำม่ำเลยแสะ มีชื่อรึยังนะอ้วน"

"เพิ่งเคยเห็นคนพูดกับหมาเป็นตุเป็นตะ"

เสียงใครบางคนดังขึ้นในความเงียบทำเอาสะดุ้งโหยง รีบตามหาที่มา

ของเสียง ก่อนจะเงยหน้าขึ้นไปเห็นห้องพัสดุเก่าชั้นสองซึ่งมีใครบางคนนั่ง
เท้าแขนมองลงมาพอดี

"มึงแอบดูกูหรอ"

ผมถลึงตาใส่มัน

"กูนั่งของกูอยู่ตั้งนานแล้ว มึงนั่นแหละที่เพิ่งมา มาถึงก็มานั่งคุยกับหมา
เป็นวรรคเป็นเวร"

"หมายความว่าทุกวันโดดเรียนมาหลบอยู่ที่นั่นหรอ"

"มึงนี่ชอบใส่ใจเรื่องคนอื่นนะ"

โอ้โฮ คำว่าเสือกยังไม่เจ็บเท่านี้เลย ผมแยกเขี้ยวใส่มันก่อนจะล้วงเข้าไป
ในกระเป๋ากางเกงเพื่อหยิบอะไรบางอย่างออกมาแล้วปาดใส่อกฝ่าย มันหลบหัน
ของลึงนั้นจึงไปกระทบกับผนังแล้วกระเด็นโดนโทรศัพท์มือถือของมันที่วางอยู่
ข้างตัวร่วงลงมา ผมนี่ตาเหลือกผวาวิ่งสุดตัวเพื่อเอามือไปจับโทรศัพท์มือถือ
โซ้ยยัดดีทีของดังกล่าวลั่นใส่มือ ขวนใจหายใจคว่ำ

ตอนนั้นที่ผมได้ยินเสียงเพลง 'รถไฟไปดวงจันทร์' ดังมาจากมือถือที่
ตกใส่มือ ขณะที่นั่งทำอะไรไม่ถูกเจ้าของมือถือก็วิ่งตรงมาคว้าเอาของมัน
กลับคืนไป

"มึงฟังเพลงนี้ด้วยหรอ"

ผมอดถามออกไปไม่ได้ เพราะนานๆ จะบังเอิญเจอคนที่ชอบเพลง
แนวฮิพฮ็อพ ซ้ำยังเป็นเพลงนี้อีกด้วย มันไม่ตอบแต่มองหน้าผมนิ่ง การมอง
ครั้งนี้ดูแปลกไปเหมือนมันจะมองสำรวจ ทั้งสงสัยทั้งดูประหลาดใจ

"มึงรู้จัก?"

"ก็เพลงโปรดกู"

ผมทำหน้าขิงใส่มัน

"ไม่ได้หรอกรู้"

โอ้वर ผมถลึงตาใส่แผ่นหลังกว้างที่ผละออกไป หลังจากตอบคำถาม
อย่างไร้เยื่อใย

คาบปายวันนี้ผมมองกลับไปทีหลังห้องก็เห็นไอ้เมฆพุนอนอยู่กับโต๊ะ

แต่ข้างกายมันว่างเปล่า สงสัยว่าหมอนั่นคงหลับไปอยู่แถวอาคารพัสดุหลังเก่านั้น
อีกแน่ๆ สักวันหนึ่งเถอะผมจะตามไปดูว่ามันแอบไปทำอะไร

"น้องบูน"

เสียงร้องวิ๊ตวิ๊ตร้องเรียกชื่อดังขึ้นทันทีที่ผมปรากฏตัว ขณะที่กำลัง
ยืนมองอยู่นั้นร่างสูงใหญ่ของใครบางคนก็พุ่งมากอดกันจนแน่น

"ป้าแก่"

พอได้ยินแบบนี้คนแรกที่กอดรัดผมจนแน่นก็สะดุ้งโหยงผละผมออกแทบจะ
ทันที เท่านั้นไม่พอยังมองค้อนถลึงตาใส่กันอย่างไม่จริงจัง

"หลานมันเรียกป้าก็ถูกแล้วน้าป้า จะให้เรียกพี่ยังงี้ไหว สังขารเรา
มันเลยวัยแล้ว"

"หยาบคายมากยัยเปี้ย"

น้าเปี้ยคือคนที่ต่อล้อต่อเถียงกับ 'ป้าแก่' หรือ 'พี่แก่' สรรพนามหลังที่
อดีตผู้จัดการส่วนตัวของผมมักสะดวกใจให้ผมเรียกซะมากกว่า
ผมหัวเราะร่วนพร้อมอ้าแขนกว้างรับอ้อมกอดของน้าเปี้ยที่นอกจากจะกอด
แล้วยังหอมแก้มซ้ายขวาเหมือนคิดถึงผมเสียเต็มประดา พอป้าแก่เห็นแบบนี้
ก็ไม่ยอมแพ้ ขยับมาหอมซ้ำรอยที่อีกฝ่ายทำได้ เล่นเอาผมหัวเราะจนไหลล้น
เพราะรู้สึกจุกจี้

"เฮ้อๆ หอมพัดกันมาตั้งแต่บูนมันตัวกะเปี้ยก ตอนนี้อยู่ไม่เล็กอีกเระะ"

พอใจเดินออกมาจากในครัว มือถือถาดสเต็กติดมาด้วยเอ๋ยแซว

"ฉันทอมหลานฉันยะ ไม่ได้หอมแก้มสักหน่อยไอ้จ๊ว" ป้าแก่ค้อนให้พอใจ
ก่อนจะสำรวจเนื้อตัวผมอย่างพิจารณา

"น้องบูนผมลงรีเปเลาเนี่ยลูก ป้า เอ้ย พี่ว่าเราชুবลงนะ หรือกับข้าว
ฝีมือพ่อเรามันมือตกแล้ว"

"อย่าใส่ใจความผมนะป้า"

พ่อใจสว่นทันควันด้วยสีหน้ากวนๆ เรียกค้อนวงใหญ่จากอีกฝ่าย พอดีกับที่พ่อครามถือจานกับข้าวอย่างอื่นมาพร้อมกับใครอีกคนที่สภาพดูไม่เจิดมีแค่เฉพาะใบหน้าที่สะอาด เพราะเสื้อผ้ารวมถึงเส้นผมที่ซอยสั้นเปื้อนฝุ่นดินแดงเหมือนไปผจญภัยมา

"ไอ้โห ไปเข้าป่ามาหรออะ"

น้ำเปี้ยร้องใส่ 'อาบุษย์' ที่ยืนยกไหหล่ออย่างไม่ใส่ใจ ก่อนจะอ้าแขนเตรียมรอท่าเมื่อเห็นผมขยับตัวหมายจะพุ่งเข้าไปกอด แต่ติดที่น้ำเปี้ยรั้งแขนกันไว้ก่อน

"อย่าได้ไปกอดยัยนั่นเชียวนะ สกปรกไปทั้งตัวขนาดนั้น"

"เกินไปมัยยัยช่างเย็บผ้า"

อาบุษย์น้องสาวของพ่อใจเบะปากใส่น้ำเปี้ยด้วยท่าทางกวนๆ ขณะที่คนถูกแฉวทำหน้าที่ ความจริงแล้วน้ำเปี้ยเพื่อนสนิทของพ่อครามนะ เป็นถึงสโกลิสต์ชื่อดัง คร่ำหวอดอยู่ในวงการมายาวนานจนมีห้องเสื้อเป็นของตัวเอง แต่มักถูกอาบุษย์แฉวตลอดว่าอีกฝ่ายเป็นแค่ช่างเย็บผ้า

"อ้าว ไอ้ช่างภาพถึงแตกนี่"

"พอๆ กันทั้งคู่เลย"

พ่อครามเอ่ยปรามเมื่อเห็นน้ำเปี้ยกับอาบุษย์หวิดจะวางมวยกันตามประสาไม้เบื่อไม้เมาที่เจอกันทีไรมักจะกระทบกระทั่งกันเป็นเรื่องปกติ

"บูนพาอาบุษย์ขึ้นไปอาบน้ำล้างตัวก่อนไป เสร็จแล้วจะได้ลงมาทานข้าว"

ไม่ต้องให้พ่อครามพูดซ้ำสอง ผมรีบวิ่งไปกอดคออาบุษย์ขึ้นไปด้านบนทันที เพราะเห็นพ่อครามใจเย็นใจดีแบบนี้ บทจะดุขึ้นมาโคตรน่ากลัว

"คราวนี้ไปถ่ายงานที่ดอยอีกแล้วหรอครับ"

ตอนที่เดินขึ้นบันไดผมอดถามอาสาวจอมลุ่ยไม่ได้

"เข้าป่าทางไหน"

คนถูกถามยักคิ้วให้สองที "ทางเข้าเป็นดินลูกรัง ดินะฝนไม่ตก ไปหมกตัวถ่ายสัตว์ป่ากับทีมมาเกือบทศวรรษ กลับมาเลยสภาพอย่างที่เราเห็น"

ผมหัวเราะชอบใจเพราะรู้ว่าอีกฝ่ายเป็นช่างภาพแนวสารคดีที่ชอบ

ทำงานสมบุกสมบัน

"อาบุญย์เพิ่งออกจากป่าวันนี้หรือครับ"

อีกฝ่ายพยักหน้าเล็กน้อย

"พอดีพอเราโทรหา เขาจะลองให้ยัยป่ากัน อาเลยให้ทีมงานแวะส่งทีนี่"

"วันนี้มีฉลองอะไรกันหรือครับ"

"พวกคนแก่หาเรื่องกินเหล้าเล่าความหลังนะสิ เฮ้ยๆ อย่ามออาแบบนี้
อายุยังไม่แก่สักหน่อย อย่าเหมารวมเว้ย"

"ผมยังไม่ได้พูดอะไรสักหน่อย"

"ไอ้ตัวแสบ"

อาบุญย์แก้มลิงลือคอคอมแล้วหอมที่ศีรษะอย่างมันซึ้ง

"หัวเหม็นเขียวจริงวู้ย"

"ก็มาดมหัวกันทำไมเล่า"

ผมเบะปากใส่อีกฝ่าย

"นี่เราโตขนาดนี้เลยหรอเนี่ย ไม่เจอกันไม่กี่เดือนสูงขึ้นรีเปล่านะเรา
เมื่อก่อนยังตัวกะเปี้ยกวงักแก้ออยู่เลย"

"เนี่ยแล้วบอกตัวเองไม่แก่ พูดถึงแต่ความหลัง"

ผมแก้มลิงแหวอีกฝ่ายเลยโดนอาสาวเตะป้าเข้าที่ก้นไปหนึ่งที จนต้อง
วิ่งหนีเข้าห้องตัวเองท่ามกลางเสียงหัวเราะตามหลังมา

พออาบน้ำแต่งตัวเสร็จแล้วผมก็เดินลงมาเห็นโต๊ะอาหารที่มีอาหาร
วางอยู่เต็มโต๊ะ อีกมุมหนึ่งบรรดาพ่อๆ กับเพื่อนสนิทมุงดูอะไรกันก็ไม่รู้ จังหวะนั้น
ป้าแกเงยหน้าขึ้นมาพอดีเลยกวักมือเรียกผมเข้าไปใกล้

"ดูอะไรกันหรือครับ"

"ป้าแก่เข้าไปประกวดแดร์ควีน* มาอาทิตย์ก่อน"

* แดร์ควีน (Drag Queen) หมายถึงกลุ่มคนที่กายเป็นชาย แต่มีความสามารถและชื่นชอบในการแต่งตัว
แต่งกายเป็นผู้หญิง โดยการสร้างสรรค์ผลงานผ่านใบหน้า ทรงผม รวมไปถึงเสื้อผ้าที่แสดงความสวยงาม
ในแบบของตัวเองอย่างมีเอกลักษณ์งดงาม และโดดเด่นอลังการ

คำตอบของน้ำเปี้ยทำเอาผมตาโต คนที่ถูกเรียกว่าบ้าค่อนข้างใหญ่ ผมพอจะรู้มาบ้างว่าอดีตผู้จัดการส่วนตัวของพ่อครานั้นมีความชื่นชอบการแต่งแดร็กคีนี้นักแคเ็น และที่รู้ว่าเขาฝึกฝนจนกล้าไปประกวดนั้นทำให้ผมรู้สึกดีไม่น้อย

"เออๆ พี่เก้พี่เก้"

"ไหนๆ ขอคุยด้วยสิ"

ป่าเกี้ยนโทรศัพท์มือถือให้ดู ภาพที่ปรากฏเป็นแกในชุดเดรสสีงาช้าง ปักเลื่อมไปทั้งตัว ทรงผมฟาราตีโป่งยกสูงโคตรเวอร์ แต่งหน้าแต่งตาจนแทบจำไม่ได้ว่าคนที่อยู่ตรงหน้าเป็นคนเดียวกับคนในภาพ

"สวยชะมัด"

ผมครางออกมาอย่างคาดไม่ถึง

"เออ สวยจริง"

อาบุษย์ที่โผล่มาตอนไหนไม่รู้มายืนซ้อนหลังผมพูดล่ำทับในสภาพที่ผมยังเปียกหมาดๆ มือถือผ้าขนหนูผืนเล็กเช็ดผมอยู่เลย

"ใช้มั้ยล่ะ"

ป่าเก้ทำหน้าเซิดคอตั้งทำอวดจนึกขึ้น จนคนอื่นพากันส่ายหน้าหนี

"โอ๊ย ก็ให้ฉันอวยตัวเองบ้าง นานๆ จะกล้าทำอะไรแบบนี้"

"เธอมันเร็ด"

น้ำเปี้ยพูดพร้อมกับยกนิ้วโป้งให้อีกฝ่าย

"คนไทยคนแรกเลยนะฉันพูดเลย สวยสุดในบ้าน เพราะที่บ้านมีหล่อนคนเดียว หมาเห่าหมาหอนเพราะมันตะลึงสวยจึงไม่จกตา จกแต่ตั้งคิให้ผู้ชาย"

พอจบประโยคนั้นทุกคนก็พากันฮาครืน ป่าเก้มองค้อนทุกคนก่อนจะหลุดหัวออกมาเหมือนกัน อาหารเย็นมื้อนั้นเต็มไปด้วยเสียงหัวเราะเมื่อป่าเก้เริ่มเล่าเรื่องขบขัน ผมได้ยินเสียงหัวเราะของพ่อใจและพ่อครามที่พากันขำดังลั่นไม่ต่างจากทุกคนบนโต๊ะ

การได้อยู่ในพื้นที่ที่เป็นตัวเองกับกลุ่มคนที่เรารักมักจะทำให้เกิดมวลแห่งความสบายใจ เราสามารถหัวเราะดังๆ ยิ้มกว้างๆ และอนุญาตให้ตัวเอง

มีความสุขโดยไม่ต้องมีสายตาของคนอื่นจ้องจับผิดเลย

"ว่าแต่วันนี้ฉันลองอะไรกันวะ"

อาบุษย์ท้วงขึ้น

"เฮ้! ก็ลองที่ยัยป้ามันไปประกวดแดริ์ควีนไง" น้ำเป่ยพูดยิ้มๆ

"อย่าบอกนะว่า"

"ฉันชนะค่ะ"

ป้าแก้วร้องขึ้นพร้อมกับชูแก้วในมือร้องไชโยไม่ต่างจากคนอื่น

.

.

คืนนั้นผมนั่งอยู่หน้าคอมพิวเตอร์ ภาพที่ปรากฏตรงหน้าจะเป็นเนื้อหา
ข้อมูลทีล่งข่าวหนังสือพิมพ์หน้าหลักเมื่อสี่สิบปีก่อน

'ยอมรับแล้ว พระเอกหนุ่ม 'คราม' ยอมรับว่าชอบไม่ป้าเดียวกัน คนตาดี
เห็นแอบซุ่มคบหาหนุ่มนอกวงการ'

ผมแค่นยิ้มให้ข้อความไม่สร้างสรรค์ตรงหน้า แวบหนึ่งผมนึกถึงแววตา
เจ็บปวดของพ่อคราม

'ขอโทษที่ทำให้ต้องเจอเรื่องแบบนี้ล่ะลูก'

พ่อผมต้องทนทุกข์ทรมานกับความรู้สึกผิดมาตลอดสี่สิบปี แม้โคตร
ใจร้ายกับเขาเลยให้ตายเถอะ ผมถอนหายใจเฮือกใหญ่ ตอนนี้อีกมากแล้ว
พวกเพื่อนพ่อคงเมาหับกันไปหมดแล้ว แต่ตอนที่มองไปนอกหน้าต่าง บริเวณ
ม้านั่งหน้าบ้านนั้นผมเห็นพ่อโชนนอนหลับพักผ่อน มือทั้งคู่กุมกันอยู่

ผมพึงสะเทิดใจไปกับขอบหน้าต่าง มองภาพนั้นแล้วยิ้มกว้าง

.

.

บ่ายวันถัดมา

"นายคีตะอยู่มั๊ย"

เป็นอีกครั้งที่อาจารย์แม่มาถามหาไอ้เด็กใหม่ระหว่างเปลี่ยนคาบเรียนอีกแล้ว แน่نونว่าตอนนี้ทั้งห้องรู้จักมันแต่ทุกคนพากันส่ายหัว เพราะหมอนั่นไม่เข้าเรียนเลยตั้งแต่ช่วงบ่ายที่ผ่านมา

"ไม่มีใครเห็นคิตะเลยครับ"

"ใช่ครับอาจารย์ หมอนั่นชอบหายไปคาบบ่ายทุกครั้งเลย"

"ถ้าใครเห็นเขาช่วยบอกให้ไปพบครูที่ห้องปกครองด้วย"

"มีเรื่องอะไรกันวะ"

บ๊วยมันกระซิบถามตอนที่อาจารย์แม่ผลออกไปแล้ว ส่วนไอ้เพยก็มุดอะไรไม่รู้ในโทรศัพท์แล้วทำหน้าเครียด ก่อนที่มันจะเงยหน้าขึ้นมาพูดว่า

"ในไลน์กลุ่มสภานักเรียนบอกว่าเมื่อวานมีคนเห็นว่เด็กใหม่ห้องเราไปแอบถ้ามองที่ห้องน้ำหญิง"

พอได้ยินแบบนั้นผมถึงกับมุ่นหัวคิ้ว ในหัวมีคำถามมากมายเต็มไปหมด คนอย่างไอ้เด็กใหม่นะเหรอที่จะทำเรื่องเลวๆ พวกนั้น คนที่ถอดเสื้อนักเรียนคลุมหน้าอกให้ผิงตอนประสพอุบัติเหตุเนี่ยนะที่เป็นพวกถ้ามองบ้าน่า จะเป็นไปได้จั้นเหรอ มันต้องมีการเข้าใจอะไรกันผิดแน่ๆ

คิดได้แบบนี้ผมจึงรีบวิ่งไปยังอาคารพัสดุหลังเก่า

พอไปถึงบริเวณที่เคยเห็นอีกฝ่ายกลับไร้เงาของมัน มีเพียงไอแพดที่วางอยู่ แวบหนึ่งผมอดคิดไม่ได้ว่าถ้ามันเป็นพวกถ้ามองจริงๆ คงจะแอบถ่ายคลิปพวกผู้หญิงไว้แน่ๆ โชคดีว่ามันไม่ลืดอกหน้าจอผมเลยถือวิสาสะหยิบขึ้นมาดู แต่ภาพที่เปิดค้างอยู่มันเป็นการจดไนต์ในแอพฯ หนึ่ง

เนื้อความที่ปรากฏตรงหน้าทำเอาผมพูดไม่ออก เพราะมันเป็นเนื้อเพลงเพลงหนึ่งที่ผมชอบมาก ดูท่าน่าจะเป็นฉบับร่างเพราะมีรอยขีดฆ่ามากมาย ผมกวาดตามองแวบเดียวก็พอจะเข้าใจทุกอย่าง ยิ่งตอนที่ส่ายตาไปสะดุดกับชื่อเพลง

เพลงรถไฟไปดวงจันทร์

"ทำอะไร"

ผมสะดุ้งโหยง ไอแพดในมือเกือบร่วง รู้สึกมือไม้เกะกะไปหมดตอนที่

ฝ่ายนั้นจึงเขม็งมาที่ซองในมือแล้วถามย้ำอีกครั้ง

"คิดจะทำอะไร"

ฝ่ายนั้นกระซกตื้นแขนผมอย่างแรง แววดาตุตันบ่งบอกถึงอารมณ์โกรธ
ไม่น้อย

"นี่คืออะไร..."

"นี่มันชี้เร็วกว่าที่คิดนะ"

พูดจบมันก็คว้าไอแพดในมือผมคืนไปทันที

ตัวอย่าง

คุณกดติดตาม #กินข้าวกับลุงโจ หรือยัง
Karnsaii เขียน

จำนวน 392 หน้า
ราคา 469 บาท

พิมพ์ครั้งที่ 1 กรกฎาคม 2568

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3398-2

ภาพประกอบ Hata*
ออกแบบฟอนต์ Chattriya.sr

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 02 840 4888

www.facebook.com/everyyyyy

everybooks@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3

www.naiin.com

ผมมีพ่อสองคนครับ และผมคิดว่าเรื่องนั้นมันเจ็บมาก

บูน เด็กหนุ่มวัย 17 ที่เติบโตมาจากการรักของพ่อใจและพ่อคราม
ถึงจะดูประหลาดในสายตาของคนทั่วไป แต่นี่เป็นครอบครัวที่อบอุ่นที่สุด
เด็กหนุ่มใช้ชีวิตธรรมดาท่ามกลางคนสนิทที่มีอนาคตและความฝันต่างกันไป
ทั้งยังมีกิจกรรมที่ทำร่วมกับพ่อทั้งสองอย่างช่อง TikTok ‘กินข้าวกับลุงใจ’

จนวันหนึ่ง **คิน** นักเรียนใหม่ที่ซ่อนตัวตนบางอย่างไว้ได้ย้ายมาเรียนร่วมชั้น
จากความสัมพันธ์ที่เริ่มต้นด้วยการเป็นคู่รักก็ค่อยๆ แปรเปลี่ยนเป็นความรู้สึกพิเศษชวนใจสั่น

คนหนึ่งมีบาดแผลที่ไม่อยากจำจนกลายเป็นตัวร้ายที่ใครก็เอือมระอา
กับอีกคนที่ถูกเติมเต็มจนพร้อมที่จะส่งต่อให้ผู้อื่น

นี่คือเรื่องราวที่คุณจะได้สัมผัสกับคำว่า ‘ความหลากหลายคือความงดงาม’
และความรักไม่ควรถูกนิยามด้วยคำว่า ‘เพศ’

อันเต็มไปด้วยรสชาติมิตรภาพของเพื่อนและความรักทุกรูปแบบ

พร้อมกดติดตาม #กินข้าวกับลุงใจ แล้วหรือยัง?

ทดลองอ่าน

18+

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

ISBN 978-616-06-3398-2

9

ราคา 469 บาท

Warning: mentioned violence & animal death